

**Evandeoske
aktivnosti**

Misionska poruka 2011

I tromesečje

1. Subota, 01. januar 2011.

Poziv na učenje

»Ako ko dođe k meni, a ne mrzi na svog oca, i na mater, i na ženu, i na decu, i na braću, i na sestre i na samu dušu svoju, ne može biti moj učenik.« (Luka 14,26)

Jedna od najboljih knjiga koju smo izdali u proteklom periodu bila je knjiga *Revolucija u crkvi*. Mnoge crkve se raspituju kako bi mogle da primene ideje iz ove knjige. Rukovodstvo crkve istražuje mogućnost kretanja u ovom novom smeru. Međutim, postavlja se pitanje, kakvi su vernici potrebni da bi se sprovedla načela navedena u toj knjizi.

Principi ove knjige ne uvode novi smer – stari su koliko i sam Novi zavet. Sveti Duh koji je 31. godine naše ere pokrenuo Crkvu, još uvek je obnavlja. Bog svoju Crkvu stalno pokušava da obnovi delovanjem Duha da bi mogla da ostvari Hristov zadatak.

Kada su crkve počele da istražuju model službe zastupljen u knjizi *Revolucija u crkvi*, postalo je jasno da je potrebno novo shvatanje pojma *vreme učenja*. Za mnoge današnje hrišćane izraz *Isusovi učenici* jednostavno je obeležje onih koji su svoj život predali Hristu, koji verno dolaze u crkvu i prilažu svoje darove. Međutim, Novi zavet vidi drugačije vreme učenja. Biti hrišćanin znači živeti životom

novozavetnog učenika, što je danas potpuno strana misao u većini adventističkih crkava u svetu.

Ako želimo da primenimo model službe vernika u crkvama u svetu, moramo da se potrudimo oko dve stvari. Prvo, potrebno je da se razmišljanje vernika promeni. Većina današnjih vernika živi opušteno životom posmatrača – prisustvuju bogoslužjenjima i daju darove. Sve to mora da se promeni, onako kako sam to zastupao u knjizi *Revolucija u crkvi*. Međutim, promena tradicionalnog načina života iz pasivnosti u aktivnost neće biti laka. Do nje ćemo doći polako. Potrebno je da se sprovede masovno prevaspitavanje u novozavetni model službe; biće potrebno da se stvore novi modeli i primeri aktivnih hrišćana.

Drugi deo ovog procesa je preispitivanje načina kako obavljamo evanđeoski rad. Ako smo se stvarno opredelili za novi način, onda svi oni koji se pridružuju našim crkvama moraju da znaju da prema Božjem planu treba da postanu učenici koji su aktivno uključeni u službu. U praksi, to znači da ćemo kao deo pripreme, kandidate za krštenje poučiti šta znači biti učenik. Biće potrebno da ih pripremimo da žive kao prvi Isusovi učenici, iako njihov novi način života može da se razlikuje od načina života starih vernika. Ne smemo da dopustimo da novi vernici samo intelektualno prihvate doktrinu Crkve. Novi vernici će se mnogo lakše uključiti u proces promene od starijih vernika. Što više novih vernika bude dolazilo u redove pravih učenika, stariji vernici možda će prihvatiti pravo vreme učenja. Kada se dvadeset pet posto aktivnih vernika uključi u pravo učenje, proces preobražavanja će se ubrzati.

2. Subota, 08. januar 2011.

Vernici u misionском radu

»Nema učenika nad učitelja svog, nego i sasvim kad se izuči, biće kao i učitelj njegov.« (Luka 6,40)

Potrebno je da u misionском radu stvaramo učenike, a ne samo vernike Crkve. Od suštinske je važnosti da se u Crkvi dvadeset prvog

veka pojave adventisti nove vrste – adventisti koji su u savršenom skladu sa Svetim Duhom i koje je On obdario snagom za ostvarenje Hristovog zadatka.

Da bi se ostvario ovaj cilj, potrebno je temeljno razumeti zadatak Crkve iz novozavetne perspektive. Da li je glavni cilj Hristovog zadatka za Crkvu stvaranje učenika? U ovoj godini u okviru misionkih stihova dobro ćemo proučiti Isusov Veliki nalog kao osnovu za shvatanje našeg zadatka. Kasnije ćemo proučiti kako poruka tri anđela tumači veliki zadatak za poslednje dane.

Rasprave u crkvama danas otkrivaju zabune u vezi sa mestom i ulogom krštenja u evanđeoskom procesu. Mnogi vernici smatraju da je glavni cilj Velikog naloga pozvati ljude da prihvate Isusa za svog Spasitelja. U ovoj grupi postoji mišljenje da se ne treba brinuti da li će ljudi postati vernici crkve dokle god ih vode Hristu. Tako odvajaju doktrinu od pripadnosti Crkvi. Smatraju da ljudi mogu postati Hristovi učenici, iako nisu postali vernici Crkve, pa čak iako nisu naučeni biblijskim doktrinama.

Ovakvo shvatanje očigledno ozbiljno deluje na način kako vršimo misionki rad. U prošlosti su adventisti smatrali da biblijski nalog obuhvata oba procesa: dovođenje ljudi Hristu, ali i u članstvo Crkve. Ovo se smatralo trajnim procesom koji je bilo nemoguće razdvojiti. Zbog toga su na našim evangelizacijama uglavnom iznošene doktrine, a nije bilo tradicionalnog evanđeoskog pristupa po kome ljude prvo treba dovesti do vere u Hrista. Adventistički evanđeoski rad nije zanemario ni propovedanje vere u Hrista. U proteklih nekoliko godina, u stvari, takvo propovedanje posebno su naglašavali mnogi evanđelisti. Međutim, adventističke evangelizacije obično traju duže od onih koje drže drugi evanđelisti, jer smatramo da je potrebno da kao deo evangelizacije iznesemo našu nauku.

Donald McGavran, osnivač pokreta za rast savremene Crkve, razdvojio je krštenje od članstva u crkvi. On tvrdi da je Hristov zadatak obuhvatao, kako on kaže, »stvaranje učenika«, a dodatak tome bilo je »usavršavanje«. »Stvaranje učenika« po njemu znači »dovođenje Hristu«, a »usavršavanje« »učenje ljudi kako da žive kao hrišćani«. McGavran je primetio da Crkva težište stavlja na »usavršavanje«, a malo vremena posvećuje »stvaranju učenika«. Zbog toga

je pozvao Crkvu da se više posveti »stvaranju učenika« a manje brine o »usavršavanju«.

Namere McGavrana bile su dobre – imao je iskrenu želju da što više ljudi dovede Hristu. Međutim, njegova uska definicija »stvaranja učenika« dovela je do toga da su mnogi prestali da dovode ljude u pravo Isusovo vreme učenja. Umesto toga više su naglašavali potrebu da se navedu na prihvatanje Hrista. Malo su isticali potrebu za McGavranovim »usavršavanjem«. Posledica je bila da mnogi hrišćani nisu rasli u Hristu, već su ostali na početnom stepenu razvoja.

Hrišćanska adventistička crkva mora da uđe u dvadeset prvi vek sa većom predanošću svom nedovršenom zadatku propovedanja večne Radosne vesti celom svetu. Ostvarenje Hristovog zadatka neće doći samo primenom pravilne metodologije za rast crkve. Od najveće važnosti je naše oslanjanje na snagu Svetog Duha da osvedoči i obrati srce. Iako Sveti Duh može da stvori učenike i nepravilnom metodologijom, verujemo da će vernici dobiti veću silu Svetog Duha ako budu primenili metode usklađene sa Hristovim zadatkom.

3. Subota, 15. januar 2011.

Veliki nalog

»A jedanaest učenika otidoše u Galileju u goru kuda im je kazao Isus. I kad Ga videše, pokloniše Mu se; a jedni posumnjaše. I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade Mi se svaka vlast na Nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetoga Duha. Učeći ih da sve drže što sam vam zapovedao; i evo Ja sam sa vama u sve dane do svršetka veka. Amin« (Matej 28,16-20)

Tako se prema Matejevom izveštaju završio rad našeg Gospoda na Zemlji. U ovom poslednjem izveštaju o Hristu nalazimo poziv koji je uputio svojim učenicima. Ovde Isus postavlja temelj svemu što treba da se dogodi sa nejakom Crkvom koju je osnovao.

Veliki nalog je »Magna charta« hrišćanske Crkve – razlog njenog postojanja. Nazvan je »Velikim nalogom« zbog veličine i sveobuhvatnosti.

Frederik Bruner primećuje da se u Velikom nalogu pet puta spominje »sve«: »*sva vlast*«, »*svi narodi*«, »u ime [*svoga Boga*«], »*sve što sam vam zapovedao*« i »u *sve dane*«.

»Zadivljujuće 'sve' je ovom nalogu zasluženno donelo ime 'veliki'.«

Ovaj prizor na gori podseća na sličan prizor oko petnaest vekova ranije, kada je Jahve okupio tek oslobođene robove u narod pod sinajskom gorom. Tada je Bog progovorio i pozvao Izrailj da bude Njegov narod i sluša Njegov zakon. Ovom prilikom Isus je trebalo da da nalog novom Izrailju.

Na ovoj gori vaskrsli Isus javlja se svojim učenicima, baš kao što je Matej zapisao da se javio ženama. On to ne čini zato da bi dokazao kako je vaskrsao iz mrtvih, već da im objavi kako Ga je baš »vaskrsenje« ovlastilo da da nalog koji je i želeo da im da (Matej 28,18). Činjenica da je vaskrsao iz mrtvih daje Isusu posebnu moć da objavi nalog koji će dati svojim sumnjičavim učenicima.

4. Subota, 22. januar 2011.

Oni koji sumnjaju i veliki nalog

»A jedanaest učenika otidoše u Galileju u goru kuda im je kazao Isus. I kad Ga videše, pokloniše Mu se; a jedni posumnjaše. I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade Mi se svaka vlast na Nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetoga Duha. Učeći ih da sve drže što sam vam zapovedao; i evo Ja sam sa vama u sve dane do svršetka veka. Amin« (Matej 28,16-20)

Ova nova pojava autoritativnog Isusa navodi učenike da Mu se poklone. Ali neobično je što Matej 28,17. tvrdi da su neki među ovim učenicima sumnjali. Nisu svi bili spremni da Mu se poklone. Očigledno nije samo Toma sumnjao u svog vaskrslog Gospoda – i druga deseterica su sumnjala tog dana kad je dao Veliki nalog. Ali njihove sumnje nisu sprečile Isusa da im ga objavi. U stvari, tekst jasno pokazuje da je zadatak poverio sumnjičavim učenicima.

Onima koji danas među nama imaju neke sumnje u Isusa, ipak je naloženo da idu i druge učine učenicima. Kad to budemo radili, nestaće sumnje. I ovde, možda ne direktno, Isus želi da kaže kako je najbolji način za otklanjanje sumnje da postanemo učenici.

Kad se javio ovoj grupi sumnjičavih učenika, Isus ne zanemaruje, već uključuje one koji sumnjaju. Osamnaesti stih kaže da im se javio, a oni su Mu se poklonili i sumnjali. Naše sumnje ne moraju potpuno da nestanu. Isus želi da dođemo, da Mu pokažemo poštovanje i postanemo učenici uprkos svojim sumnjama, jer će one nestati samo ako se uključimo u izvršenje Hristovog zadatka.

Nisu svi Njegovi učenici dostigli zrelost u veri. Takvi učenici znaju ko je Isus. Čak Mu se i klanjaju. Ali njihova vera je još uvek u početnoj fazi, praćena sumnjama. Međutim, Isus ih ne isključuje iz zajednice svojih učenika niti ih oslobađa od odgovornosti da izvrše Veliki nalog. Isus daje nalog svoj jedanaestorici, a ne samo onima koji su Mu se ne sumnjajući poklonili.

Tako saznajemo da neko može da bude Isusov učenik, a da i dalje sumnja. Prema tome, ne postaju učenici samo oni koji su tek »došli«. Poziv se odnosi na one koji su se opredelili za Hrista, ali pokušavaju da se oslobode svoje sumnje.

5. Subota, 29. januar 2011.

Vrhovni vladar svemira

»Ko govore ljudi da je Sin Čovječij?« (Matej 16,13)

Kada su ugledali vaskrslog Gospoda, učenici su iznenađeno slušali Njegove skoro neverovatne reči: »Dade mi se svaka vlast na Nebu i na zemlji!« (Matej 28,18) Prilazi im tvrdeći da ima svu vlast na Nebu i na zemlji. Sada nema samo mestimičnu, već svu vlast. Isus ovde kaže da je vrhovni vladar svemira. Ovo je najснаžnija Isusova izjava o vlasti, zapanjujuća, snažna i svemoćna. Isus više nije blag i krotak, već Onaj koji ima vlast.

Na sinajskoj gori Bog se javio Izrailju grmljavinom da istakne svoju vlast i moć. Isus sada ponavlja ovaj prizor davanjem naloga svojoj novozavetnoj Crkvi. Veliki nalog ne izdaje obični Isus, već Isus koji ima *svu vlast*. Nigde u Svetom pismu Isus nije prikazan na tako autoritativan način kao prilikom davanja Velikog naloga. Već je to dovoljno da ga posebno snažno istakne. Zato ne smemo da ga olako uzmemo. Nije to jedna od mnogih zapovesti koje je Isus dao, već je to, u stvari, Isusova zapovest koja obuhvata sve ostale. Ne poslušati ovaj nalog znači ne slušati Isusa koji ima vlast vrhovnog Vladara svemira. Ne smemo se usuditi da budemo neposlušni nalogu ovog Isusa koji ima svu vrhovnu vlast.

Adventisti tvrde da su Crkva ostatka koja izvršava Božje zapovesti i ima svedočanstvo Isusovo (Otkrivenje 12,17). Ovo je smela izjava koja znači više nego svetkovati Subotu. Ona mora isto tako da znači da smo poslušni Velikom nalogu. Nemoguće je biti Crkva ostatka, vršiti Božje zapovesti, a ne izvršiti Isusovu najvažniju zapovest – Veliki nalog.

Pošto je objavio da jedini ima svu vlast, Isus daje božanski nalog: »Idite dakle i naučite sve narode...« (Matej 28,19) Ova zapovest je neverovatna. Kako je mala grupa od jedanaest siromašnih, upola vernih, sumnjičavih ljudi, ikad mogla da se nada da će ostvariti tako veličanstven plan – od svih naroda napraviti učenike? To se moglo ostvariti jedino snagom svemogućeg Isusa.

Ova zapovest je zbunila prve učenike. Kako je moguće stvoriti učenike u svim narodima? A danas, posle dve hiljade godina, ovaj zadatak Crkvi izgleda još veći. Ali zapovest sadržana u ovom tekstu nerazdvojivo je povezana sa svemogućim Isusom. Ona se može ostvariti samo zahvaljujući Njegovoj vlasti. Budući da je Isus vrhovni Vladar svemira, učenici mogu smelo da izađu u svet i objave vest o vaskrslog Hristu i od svih naroda napraviti Njegove učenike.

Temelji ovog zadatka duboko su ukorenjeni u božanskoj prirodi Isusa Hrista kao apsolutnog Gospodara Neba i Zemlje. Razlog za hrišćansko delovanje među narodima može se shvatiti samo ako imamo na umu vaskrslog Gospoda koji je pobedio smrt. Sa ovim zadatkom je povezana istinita misao da će taj isti Isus osigurati snagu i sredstva za ostvarenje zadatka koji je poverio učenicima. Zato kao poslednji deo naloga objavljuje da će biti sa njima do svršetka veka

(stih 20). Obećanje da će biti sa njima dato je radi naroda koje treba pridobiti. Njime On ne tvrdi da će biti s njima bez obzira na sve, već da će biti sa njima u vršenju zadatka. Bruner ponovo primećuje:

»U neposrednom kontekstu Isusovo obećanje da će biti sa učenicima upućeno je samo onima koji će druge učiniti učenicima. Ne bi bilo pošteno prema Velikom nalogu iz Mateja da se kaže da je Isusovo posebno obećanje prisutnosti bilo dato svima koji se nazivaju hrišćanima – jer nije bilo dato, kako nekad kažemo, ‘bez obzira na sve’. Dato je uslovno – misionarski nastrojenim hrišćanima.«

Učenici nisu morali da pođu u svet tek tako; trebalo je da pođu zato što Hristos ima svaku vlast nad narodima. Zato na izvršenje ovog zadatka ne treba ići bez prisutnosti Onoga koji ima svu vlast. U Velikom nalogu sadržano je obećanje Duha koji se u potpunosti izlio na Pedeseticu.

6. Subota, 05. februar 2011.

Čuda, znaci i veliki nalog

»A znaci onima koji veruju biće ovi: imenom mojim izgoniće đavole; govoriće novim jezicima; Uzimaće zmiје u ruke, ako i smrtno šta popiju, neće im nauditi; na bolesnike metaće ruke, i ozdravljaće.«
(Marko 16,17-18)

U velikom nalogu Jevanđelja po Marku Isus kori sumnjičave učenike, a zatim im daje nalog da propovedaju Jevanđelje svakom stvorenju. Umesto da tvrdi kako ima svu vlast, kao što je rečeno u Matejevom Jevanđelju, prema Marku Isus izjavljuje da će učenici imati vlast koju će potvrđivati znaci, dok budu radili za Njega. U Markovom izveštaju takođe je prisutna misao da će Isus biti sa učenicima osposobljavajući ih da Njegov zadatak ostvare pomoću Njegove, a ne ljudske snage.

Mi adventisti pomalo se bojimo znakova i čuda. Svesni smo da je đavo na tom području kadar da imitira. Ali ne možemo zanemariti činjenicu da će propovedanje Božje reči pratiti čuda i znaci. Isus je to

jasno pokazao u Jevanđelju po Marku. I Elen Vajt tvrdi da će znaci i čuda biti svakidašnja pojava kad se na Božji narod izlije poznai dažd.

Ne možemo zanemarivati čuda. Mi se ne oslanjamo na čuda, ali moramo paziti da ne zanemarimo prisutnost znakova i čuda kao potvrdu da je Sveti Duh na delu u Gospodnjoj crkvi. Ovde se ne radi o »ispravnosti doktrine« nasuprot znacima i čudesima. Ako imamo ispravnu nauku, a nemamo Duha, adventizam nije prava Isusova crkva. Crkve sa znacima i čudima, a neispravnom naukom, takođe nisu prava Crkva. Ono što potvrđuje da je Crkva prava jeste prisutnost znakova, čuda i sile Duha *uz* ispravnu biblijsku nauku. Kad bi barem mogli da imamo oboje!

I Lukin izveštaj sadrži obećanje: »I gle, Ja ću poslati obećanje Oca svojega na vas; a vi sedite u gradu jerusalimskome dok se ne obučete u silu s visine.« (Luka 24,49) Sva sinoptička Jevanđelja sadrže istu misao koja prati davanje Velikog naloga – sila Svetog Duha omogućiće ostvarenje zadatka vaskrslog Gospoda. U stvari, sila Duha bila je toliko važna za ostvarenje ovog zadatka da je Isus molio učenike da Ga čekaju pre nego što pođu u svet u Njegovoj sili.

7. Subota, 12. februar 2011.

Načelo organizacije novozavetne crkve 1.

»Vi ste so zemlji; ako so obljutavi, čim će se osoliti? Ona već neće biti ni zašto, osim da se prospe napolje i da je ljudi pogaze.« (Matej 5,13)

Veliki nalog veoma se razlikuje od naloga datog Izrailju. Izrailj je trebalo da stvori zajednicu koja će svojom brigom za druge pokazati pravog Boga. Bog ih je stavio na raskrnicu civilizacija, gde će svi narodi moći da upoznaju pravog Boga. Suprotno nalogu koji je upućen Izrailju, Hristos govori novom Izrailju da pođe u sve narode. Ovo pokazuje osnovnu razliku u misiji između Izrailja i Crkve. Isusova Crkva nije organizovana po uzoru na starozavetnu, već na sasvim drugi način. Ona je organizovana sa namerom da ostvari Hristov zadatak – napraviti od svih naroda učenike. Dakle, crkve koje

sele ovaj Veliki nalog moraju pokušati da stvore organizaciju koja će omogućiti ostvarenje Hristovog zadatka. Ovo zahteva stalno preispitivanje, jer mnogo puta ono što se na početku radi za ostvarenje Hristovog zadatka posle ne pomaže njegovom ostvarenju.

Mnoge crkve danas nude programe u svojim molitvenim domovima i očekuju da ljudi dođu po uputstva. To je starozavetno shvatanje. Crkva treba da bude zajednica na okupu koja će stajati kao svedok za Hrista. Svemogući Isus naredio je svojoj Crkvi da »ide«. Samo tada kada kao so uđe u svet, Crkva može stvarno da bude Crkva koja izvršava Veliki nalog. Većina adventističkih crkava dobro zna kako da drži vernike na okupu, ali smo malo učinili da bude raspršena Crkva. Mi razumemo sliku »tvrđave«, ali ne razumemo sliku Crkve kao »soli«. Time ne mislim da kažem da nema potrebe za Crkvom »na okupu« – ali to nije dovoljno da Crkva deluje u skladu sa Velikim nalogom. Mi moramo postati Crkva koja je raspršena po svetu.

Mnogi adventisti znaju kako da održe crkvu na okupu. Oni pozivaju svoje prijatelje na crkvene sastanke, na evangelizacije i druge aktivnosti u mesnoj crkvi. To je u redu, ali nije cela slika koju je Isus dao. Crkva nije zgrada, već ljudi. Zbog toga, gde god su ljudi, tamo je i crkva. U ponedeljak crkva može biti u kancelariji, u fabrici ili u centru za rekreaciju. Kada se vernici druže sa svetom na svom poslu i rasonodi, oni postaju raspršena crkva. Crkva Velikog naloga moraće da vaspita svoje vernike da budu »crkva« na poslu i u igri.

8. Subota, 19. februar 2011.

Načelo organizacije novozavetne crkve 2.

»Nego idite k izgubljenim ovcama.« (Matej 10,6)

Previše smo dugo razdvajali od crkve rad i rekreaciju. Vreme je da ih spojimo. Mi više ne živimo po starozavetnom modelu. Ne možemo da čekamo da ljudi dođu nama. Isusova zapovest je potpuno suprotna starozavetnim propisima – On nas poziva da *idemo* u sav svet i ljude

učinimo učenicima. Crkve se više ne ponašaju prema starozavetnom propisu, nego po modelu Velikog naloga. Vreme je da crkve preusmerimo prema *novozavetnoj* osnovi.

Neki smatraju da više treba naglašavati da druge »učinimo učenicima« nego da »idemo«. To zvuči dobro, ali je činjenica da biblijski tekst više naglašava »ići« nego »učiniti učenicima«. To ne umanjuje cilj stvaranja učenika; međutim, treba sve ostvariti u okviru procesa »idite«, a ne da čekamo u crkvi da ljudi dođu, kao što je bilo u Starom zavetu. U ovoj knjizi pokušaću sasvim jasno da pokažem da je naš krajnji cilj u velikom zadatku da napravimo od drugih učenike. Međutim, Crkva se ne može zadovoljiti time da sedi i neguje ljude da bi postali učenici. Isusov poziv je jasan: Crkva mora »da ide«, a u tom hodu treba od drugih napraviti učenike.

Cilj Velikog naloga jeste stvaranje »raspršene« crkve kao preovladavajućeg oblika crkve, a ne sadašnje stanje u kome dominira crkva »na okupu«. Ovo ne znači da nam nije potrebna crkva »na okupu«, ali to ne sme da bude primarni oblik crkve. Prava crkva Velikog naloga jeste crkva raspršena kao *so* u društvu. U postupku stvaranja raspršene crkve pozvani smo da od drugih napravimo učenike, od ljudi iz društva u kome smo raspršeni.

Crkva je oduvek bila sklona da se zadovolji onim što je postigla – i da više ne ide dalje. Isus nije mogao da upotrebi snažniju zapovest od Velikog naloga. On zahteva da Njegovi učenici idu. Ovaj snažni nalog triput je ponovljen u Jevanđeljima (Marko 2,11; Matej 11,4; 28,7). U svim ovim slučajevima ljudima se naređuje da negde idu. Zato bismo mogli i ovako da ga prevedemo: »Kreni.« Budući da je Hristos naš vaskrslu Gospod, mi, Njegovi učenici, moramo izaći u društvo i naći mogućnost da uspostavimo dodir sa ljudima koji nisu povezani sa Isusom.

Ovo nije zapovest koju bi Isusovi učenici smeli da zanemare. On ih ne *moli* da pođu u narode, već im *naređuje* da idu, a to podrazumeva hitnost. Drugi tekstovi pokazuju da je trebalo da čekaju na silu, ali ovo čekanje bilo je ograničeno samo na deset dana. Posle toga je došla Pedesetnica, sišao je Sveti Duh i Crkva je dobila silu za ostvarenje svog zadatka. Više nije bilo potrebe za čekanjem. Sila koja je sišla za vreme Pedesetnice sada je potpuno dostupna učenicima. Zbog toga hitnost Velikog naloga podstiče Crkvu da se sada uključi u ostvarenje Hristovog zadatka.

Trostruki Hristov zadatak

»Ako imate ljubav k meni, zapovesti moje držite.« (Jovan 14,15)

Hristova zapovest u nalogu je načiniti od drugih učenike, krstiti ih i naučiti svemu što je Isus naredio. Zadatak nije ostvaren, dok ne budu obavljena sva tri posla. Crkva može da tvrdi da ispunjava evanđeoski nalog samo ako sledi ovu trostruku formulu. Sva tri treba izvršiti u procesu nazvanom »idite«. Kad se crkva rasprši po svetu, ona pravi od drugih učenike, krsti i poučava. Zato je crkva koja krsti ljude, a ne pravi od njih učenike i ne poučava ih, neposlušna Hristu. Ako neka crkva od ljudi pravi učenike, a ne krsti ih, neposlušna je Hristu. Ako neka crkva ljude uči Hristovim zapovestima, ali od njih ne pravi učenike i ne krsti ih, neposlušna je Hristu. Čak i ako neka crkva od ljudi pravi učenike i krsti ih, a ne uči ih Isusovim zapovestima, ona je neposlušna Hristu. Zapovest našeg Gospoda toliko je jasna da ne možemo da je shvatimo pogrešno, a ipak je jedna od najčešće pogrešno shvaćenih zapovesti u savremenom hrišćanstvu. Crkva tragično zanemaruje ispunjenje Velikog naloga, ne zato što ne bi verno propovedala i krstila, već zato što ne vidi apsolutnu potrebu da izvrši sva tri zadatka.

Tokom istorije hrišćanstva Crkva je u različita vremena naglašavala neku od tri dimenzije zadatka, ali je retko kad posvetila istu pažnju svim trima. Tokom dugih godina nije se razmišljalo o učeništvu i poučavanju. Samo isto naglašavanje sva tri dela – učenništva, krštenja i poučavanja – mogu ispuniti Veliki nalog našeg Gospoda.

10. Subota, 05. mart 2011.

Sila Duha za izvršenje Velikog naloga

»Nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svedoci u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje.« (Dela 1,8)

Čitavog tromesečja govorimo o tome u okviru misionjskih stihova da glavni zadatak Crkve je Veliki nalog – događaj koji se zasniva na vaskrsnom Hristu. Sila potrebna za ostvarenje ovog zadatka mora da dođe od Onog koga je Isus poslao da osposobi Crkvu za njegovo ostvarenje – Svetog Duha. Zadatak Svetog Duha je da svedoči o Hristu i zbog toga Duh daje snagu onome što je Hristos već uspostavio. U samom Velikom nalogu utelovljeno je obećanje Svetog Duha kao davaoca sile. Pedesetnica je bila prvo ispunjenje i izlivanje Duha radi ostvarenja Hristovog zadatka. Zbog tog istog ostvarenja Sveti Duh se i danas izliva na Božju Crkvu. Koren Hristovog zadatka je, dakle, u Velikom nalogu, a ne u izlivanju Duha na Pedesetnicu, kao što to tvrde neki pentekostalci. Delo Pedesetnice bez autoriteta Velikog naloga bilo bi besmisleno. Zadatak Crkve kao misionarskog Božjeg naroda utemeljen je na Velikom nalogu. Sila Crkve da ostvari Veliki nalog utemeljena je na obećanju Duha sadržanog u Velikom nalogu, koji je prvi put izliven za vreme Pedesetnice.

Veliki nalog se temelji na vlasti vaskrslog Hrista koji od svojih sledbenika zahteva da od drugih naprave učenike, da ih krste i nastave da ih poučavaju među svim narodima. Da bi učenici ovaj cilj mogli da ostvare, obećao je da će biti sa njima u njihovom misionarskom radu, a onda je obećanje ispunio davanjem Duha za vreme Pedesetnice. Zato je Pedesetnica utemeljena na Velikom nalogu i služi za osposobljavanje Crkve za ispunjenje njenog zadatka. Veliki nalog je na prvom mestu, a Pedesetnica na drugom.

Zbog ovog adventistički hrišćani nikad ne mogu da budu pripadnici pentekostnih grupa. Sveti Duh je dat za ostvarenje Velikog naloga. Sveti Duh nije sam sebi svrha – On služi vaskrsnom Hristu, osposobljavajući

Njegovo telo da ostvari Veliki nalog. Duh nikad ne može da prethodi Hristu ili Reči – On može samo da svedoči za Njega.

Svrha ove rasprave nije da umanju ulogu Svetog Duha, već samo da Svetom Duhu dodeli mesto koje Mu pripada. Jedna od opasnosti sa kojom se adventizam danas suočava je pokušaj da se dopusti da Sveti Duh potvrdi šta je ispravno u zadatku i u praksi. Tako se izlažemo opasnosti delovanja lažnog duha. Prisutnog Duha moramo da proveravamo Božjom rečju. Bićemo sigurni samo onda ako svoju teologiju i praksu budemo stalno podvrgavali Božjoj reči. Kad Božja reč potvrdi verodostojnost Duha, On, u današnjoj Crkvi, može da ostvari Hristov zadatak kao što je prikazan u Velikom nalogu.

Prema tome, Isusova prava Crkva danas mora da bude Crkva Velikog naloga – Crkva koja ozbiljno izvršava Veliki nalog. Ako je utemeljena na Velikom nalogu, njen život i praksa moraju da se okreću oko ispunjenja ovog naloga kao razloga za postojanje. Upravo na ovoj osnovi Isusova Crkva danas mora da postane stvarni misionarski Božji narod među svim ostalim narodima.

11. Subota, 12. mart 2011.

Isusovo razumevanje učenja

»Vama najprije Bog podiže Sina svojega Isusa, i posla ga da vas blagosilja da se svaki od vas obrati od pakosti svojijeh.« (Dela 3,26)

Naša reč *učenik* prevod je grčke reči *mathetes*. Nastala je u Grčkoj u kojoj je učenik sledio učitelja da stekne praktično i teoretsko znanje. U Novom zavetu upotrebljena je da pokaže potpunu povezanost učenika sa nekom osobom. Biti učenik u smislu novozavetne upotrebe ove reči znači živeti u vezi sa onim ko vas uči. U toj zajednici učenik stalno sve više uči o toj osobi, dok istovremeno živi pokoravajući joj se. Ova reč ne podrazumeva naglu promenu, već spori proces kojim neko postaje učenik.

Ovakvo shvatanje pojma *učenik*, kakvo je bilo u novozavetno vreme, pomaže nam da bolje razumemo reči u Velikom nalogu: *Učenici, krstiti, poučiti*. Biti učenik, dakle, obuhvata prvobitni pristanak učenika da sledi neku osobu, a onda pokoravanje njenom autoritetu da bi bio poučavan. Dok god je neka osoba učenik, nikad ne zna sve jer stalno uči. Prema tome, ono što se od čoveka očekuje pre krštenja je da se potpuno pokori Hristovom autoritetu i bude spreman da živi pokoravajući Mu se i učeći o Njemu dok živi pod Njegovom vlašću.

Reč *učenik* više oslikava osobe koje sede oko učitelja nego pokajnike što kleče pred oltarom – dakle više obrazovni proces nego evangelističku krizu, više školu nego buđenje. Prozični karakter ove reči u osnovi kaže: »Radite sa ljudima neko vreme u obrazovnom procesu poučavanja o Isusu.« Samo Stvoritelj može učiniti velika dela kao što su obraćenje, zadobijanje, pokretanje na pokajanje ili podsticanje na odluku – samo On ima svu vlast. Ali učenici mogu, moraju i učiniće ono malo da druge »učine učenicima« – odnosno, provodiće vreme sa ljudima, uvereni da će Stvoritelj pre ili kasnije u njima stvoriti želju za krštenjem.

Brunerovo objašnjenje reči *učenik* puno je evanđeoskog zadatka. Ako je, kao što Bruner misli, dolaženje Hristu Božje delo, onda ljudska bića ne mogu da navedu ljude da veruju u Hrista. Sve što mogu da urade je da stvore atmosferu učenja u kojoj će ljudi postati svesni Hrista i Njegove reči. U ovakvoj atmosferi mogu da ih dovedu do vere u Hrista. Ali oni taj korak čine zahvaljujući upoznavanju Hristovog života i nauke, a ne zbog površnog razumevanja šta znači biti hrišćanin. Ovakvo shvatanje reči *učenik* onemogućava zajedničko dolaženje Hristu prema trenutnoj pobudi bez odgovarajućeg obrazovnog procesa.

Bruner dalje raspravlja o tome šta znači biti učenik razlikujući stvaranje učenika koje vodi krštenju od stvaranja učenika posle krštenja: »Glagol 'stvarati učenika' (*matheteusate*) u imperativu obuhvata sve misionarske odgovornosti. Zatim dva koordinantna participa prezenta 'krsteći' i 'poučavajući' (primetimo sličnost u strukturi: *baptizantes* i *didaskontes*) posebno lepo ističu dva praktična cilja stvaranja učenika – krštenje, cilj evanđeoskog rada, i poučavanje, sredstvo obrazovanja... Stvaranje učenika postiže svoj prvi cilj 'u činu krštenja jednom zauvek i [stvaranje učenika se nastavlja] trajnim poučavanjem,... Tako Veliki nalog govori hrišćanima o sredstvu inicijacije (krštenju)

i sredstvu nastavljanja procesa (poučavanju o Isusu).« Prema ovim dokazima izgleda da je stvaranje učenika i jedno i drugo: Početno delo i nastavak tog dela u životu osobe koja postaje učenik.

12. Subota, 19. mart 2011.

Kako postati učenik? 1.

»Nema učenika nad učitelja svojega, ni sluge nad gospodara svojega. Dosta je učeniku da bude kao učitelj njegov i služi kao gospodar njegov. Kad su domaćina nazvali Veelzevulom, a kamoli domaće njegove?« (Matej 10:24-25)

Veliki nalog pokazuje da je Isusov cilj stvaranje učenika. Da bi se neko krstio, mora postati učenik – a da bi se razvijao kao učenik, potrebno je poučavati ga. Ljude treba krstiti kada stignu do prve faze vremena učenja. U tom trenutku su učenici, iako još ne potpuno zreli. Zato Isus preporučuje da ih »krstimo« – ove tek stvorene učenike – i nastavimo da ih poučavamo u skladu sa modelom trajnog stvaranja učenika. Držeći ovo na umu, ispitaćemo što je Isus rekao o tome kako se postaje učenik. Isus je ove izjave imao na umu kada je svojim sledbenicima naredio da druge učine učenicima. Izjave koje ćemo ispitati pokazuju šta je Isus smatrao potrebnim da čovek postane učenik. On ovde raspravlja o početnom stvaranju učenika, preko potrebnom pre krštenja, a ne o nastavku stvaranja učenika posle krštenja. Prvi tekst koji govori o tome šta znači biti Isusov učenik nalazimo u Mateju 10,24.25:

»Nema učenika nad učitelja svojega, ni sluge nad gospodara svojega. Dosta je učeniku da bude kao učitelj njegov i služi kao gospodar njegov. Kad su domaćina nazvali Veelzevulom, a kamoli domaće njegove?«

Ovaj odlomak pokazuje da onaj ko postane učenik uspostavlja odnos u kome uči od Učitelja. Učenik je onaj ko je spreman da uči –

dakle, poučljiv je. Ovaj poučljiv duh veoma je važan uslov za onog ko treba da se krsti kao Isusov učenik.

Ovaj stih, takođe, pokazuje da onaj ko postane Isusov učenik može očekivati da se sa njim postupa kao sa Isusom – s nerazumevanjem i da bude progonjen. Kad ljudi poveruju u Hrista, teško im je da trpe iskušenja kojima je izložena njihova vera. Da bi, kao što ovaj tekst pokazuje, učenik bio sposoban da se odupre tim napadima, on mora, pre nego što postane učenik, imati osnovnu zrelost vere u Hrista. Zbog toga u evanđeoskom procesu stvaranja učenika treba pomoći osobi da postigne toliko zrelu veru da se može odupreti progonstvu i ruganju. To je bilo posebno važno za prve hrišćane od kojih su mnogi izgubili život ubrzo pošto što su se predali Hristu.

Prema tome, stvaranje učenika zahteva ozbiljno predanje Hristu kao i poučljiv duh. To se obično ne događa kad se neko moli kao grešnik, već je posledica određenog rasta u hrišćanskoj veri, tako da se nije samo pokorio Hristu, nego je počeo da uči da svoj život može poveriti Hristu.

13. Subota, 26. mart 2011.

Kako postati učenik? 2.

»Ako ko dođe k Meni, a ne mrzi na svojega oca, i na mater, i na ženu, i na decu, i na braću, i na sestre i na samu dušu svoju, ne može biti Moj učenik. I ko ne nosi krsta svojega i za Mnom ne ide, ne može biti Moj učenik... Tako dakle svaki od vas koji se ne odreče svega što ima ne može biti Moj učenik.« (Luka 14,26.27.33)

U ovom tekstu čitamo da je veliko mnoštvo sledilo Isusa (stih 25). Ako je Isus verovao u masovno pristupanje neobraćenih ljudi veri, onda su Njegove reči upućene mnoštvu bile vrlo neprikladne i obeshrabrujuće. Postoji cena koju plaćamo zato što sledimo Isusa. Isus ne želi polovične sledbenike, već pojedince koji su se potpuno odlučili za Njega. Oni koji odluče da postanu Njegovi učenici moraju

da budu spremni da ostave sve, uključujući dom, porodicu, rodbinu, bogatstvo i položaj, da bi mogli da Ga slede.

Isus nije hteo da prihvati mnoštvo ne vodeći računa o njihovoj predanosti. Čak i kad je mladi bogati knez došao Hristu, On ga je obeshrabrio, jer je od njega zahtevao potpunu predaju pre nego što postane Njegov učenik. Za Isusa je preduslov da neko postane učenik da se potpuno preda Njemu i bude spreman da ostavi sve da bi pošao za Njim.

Postati učenik, kaže Isus, znači biti spreman i poneti »svoj krst«. Primetimo da ne kaže »moj krst« već »svoj«. Budući da su obično razapinjali robove ili osuđeničke za najgore zločine, osuđenik je često morao sam da nosi krst do mesta gde će biti razapet. Društvo je prema njima obično pokazivalo mržnju ili prezir. Prema tome, nositi krst znači raditi ono što je Isus radio kada je poneo krst – bez mrm-ljanja i žaljenja trpeti prekore prijatelja i rodbine i strpljivo i krotko podnositi ruganje. Učenik mora biti spreman da ponese »svoj krst«. Tako on ima ličnu zajednicu sa Hristom u Njegovom stradanju. Niko ne može dobiti veću čast od ove.

Religija koju nudi Hristos kad poziva ljude da postanu Njegovi učenici nije religija udobnosti i ugađanja sebi, već nošenja krsta. To ne znači da hrišćanin koji je postao Njegov učenik prolazi kroz život turoban i bez radosti, već da nalazi radost u teškoćama i nevoljama koje su nastale zbog njegove odanosti Hristu, smatrajući prednošću što može trpeti sa Njim. Hristos u ovom svetu ne obećava udobnost i lagodan život, ali obećava unutrašnji mir i sreću. Da bi to stekao, Isusov učenik radosno nosi »svoj krst«.

Ova Isusova izjava o početku vremena učenja više naglašava predanost nego »znanje u glavi«. Biti učenik zahteva potpunu, bezrezervnu predaju Hristu kao Osobi, a ne samo prihvatanje skupa doktrina. Time ne želim reći da razumevanje temeljnih istina nije bitno u pripremi za krštenje, ali razumevanje doktrine mora pomoći ljudima da se potpuno predaju Hristu kao Osobi. Niko se ne predaje osobi koju ne poznaje. Razumevanje učenja u kontekstu ovog teksta treba da pomogne novim hrišćanima da upoznaju Isusa kako bi mogli da Mu se predaju bezrezervno, potpuno.

II tromesečje

14. Subota, 02. april 2011.

Kako postati učenik? 3.

»Tada Isus govoraše onim Jevrejima koji Mu verovaše: ako vi ostanete na Mojoj besedi, zaista ćete biti učenici Moji, I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti.« (Jovan 8,31.32)

U ovom stihu Isus se obraća onima koji su Mu već poverovali. On izjavljuje da nije dovoljno samo verovati u Njega. Biti učenik znači stalno se držati Njegove nauke. To obuhvata duži proces, a ne samo početni dolazak Hristu.

Isus je obećao da će posledica stalnog prihvatanja Njegove nauke biti poznavanje istine. Jovan posle zapisuje da je Isus izjavio kako je On istina (Jovan 14,6). Prema tome, onaj ko želi da bude Isusov učenik, mora stvarno da poznaje Isusa kao konačnu istinu u životu. Da bismo to u evanđeoskom radu postigli, obraćenika treba upoznati sa osnovnim Isusovim poukama pre nego što postane učenik. Prema tome, učenik je onaj ko je poslušan svemu što Isus kaže – izvršava zapovesti. Nema sumnje da Isusove zapovesti izvršava iz ljubavi prema Isusu, a ne zbog zahteva ili dužnosti. I ovo ukazuje na snažnu povezanost sa Isusom kao osnovom za učenje, a poslušnost Isusovoj

nauci kao spoljašnjem plodu te povezanosti. Ako ovaj spoljašnji plod nedostaje, to pokazuje da osoba nije postala učenik.

Učenik je onaj ko čuje Isusov poziv pa Mu se pridruži. U jevrejskom kontekstu učenik znači više nego u grčkom. Za Grke je učenik bio đak ili šegrt. U Novom zavetu znači potpunu odanost. To se vidi u naglašavanju poučavanja prilikom stvaranja učenika.

15. Subota, 09. april 2011.

Kako postati učenik? 4.

»Novu vam zapovjest dajem da ljubite jedan drugoga, kao što Ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom. Po tom će svi poznati da ste Moji učenici ako uzimate ljubav među sobom.« (Jovanu 13,34.35)

Ljubav je apsolutni, nepogrešivi test da li je neko učenik. Možete reći da je neko učenik ako voli kao Isus – bezuslovno. To ne znači da je ova ljubav savršena, već da se u životu onog ko je učenik mora videti Isusova ljubav, agape, makar u povelju. I ovim nam Isus daje mogućnost ispitivanja učenja. Ako nam Veliki nalog nalaže da druge učinimo učenicima, onda stvaranje ljudi koje nazivamo hrišćanima a u čijim srcima ne živi Hristova ljubav, znači pogrešno tumačiti Hristovo Jevanđelje.

Prva Crkva nije mogla da pripiše fantastičan uspeh ispravnoj metodologiji toliko, koliko doslednom svedočenju pokazujući u svom životu jasna obeležja učenja kao što ga je Isus pokazivao svojim životom. Tragedija je kad »mnoštvo« biva dovedeno u Crkvu, bez ovih jasnih dokaza o vremenu učenja. Tako se razara prirodno svedočenje Crkve i slabi hrišćanstvo. Uputstvo koje je Isus dao Crkvi o stvaranju učenika izgleda kao da je trebao da spreči razvoj Crkve koja zanemaruje svedočenje. Isusu je stalo do toga da pridobije mnoštvo, ali želi da ga pridobije »pravim«, a ne veštačkim hrišćanstvom.

Obratimo pažnju na biblijski tekst u Jovanu 15,8: »Tim će se Otac Moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i bićete Moji učenici.« Povezanost s Hristom znači donošenje roda. Rod je neizbežna posledica takve

zajednice. Budući da je neizbežna, ako nema roda, znamo da nije došlo do stvaranja učenika. I ovo je jedan od Isusovih testova pomoću koga Crkva može da odredi da li je neko postao učenik ili ne. Taj mora roditi rod. Šta je taj rod? Neki bi mogli da kažu da Isus ima na umu plod Duha, koji je apostol Pavle opisao u Poslanici Galatima. Međutim, Isus govori pre Pavla. U kontekstu ovog stiha Isus govori o Sebi kao čokotu, a o svojim učenicima kao lozama. Posao loza je da rode zahvaljujući živoj povezanosti sa čokotom. U suprotnom se odsecaju kao neplodne.

Izgleda da je ceo kontekst ovog teksta usredsređen na razumevanje zadatka. Hrišćanin koji ne rodi stvaranjem drugih učenika, u stvari i nije učenik. Prema tome, nemoguće je biti Isusov sledbenik a ne govoriti drugima o Njemu. Učenici moraju ne samo da govore, već i da stvaraju učenike; u suprotnom se ne mogu smatrati učenicima. Isusovi učenici pozivaju druge da postanu doživotni učenici. Isus želi da rodimo mnogi rod; to ne znači slučajno pridobijanje obraćenika jednom u životu.

16. Subota, 16. april 2011.

Učeništvo i misioni rad 1.

»Ustani, svijetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te.« (Isaija 60:1)

Biblijsko tumačenje učenja snažno utiče na misioni rad jer upućuje na zaključak da ljudi, dok se uče da postanu učenici, i sami treba da budu poučeni u zadobijanju duša. Ako je zadobijanje ljudi za Isusa nerazdvojni deo vremena učenja, kako misioni rad može da zaobiđe poučavanje u zadobijanju duša? U suprotnom ljudi ulaze u Crkvu predavši sebe Hristu, a onda ostatak svog hrišćanskog života provode služeći sebi, a ne drugima. Da bi u potpunosti primenila ovo shvatanje, Crkva mora nove vernike obuhvatiti programom poučavanja da bi mogla da ih odmah uključi u neku službu u skladu sa njihovim duhovnim darovima.

Da bi to moglo da se ostvari u mesnoj crkvi, potrebna je funkcionalna struktura. To znači da su ljudi koji se pridružuju Crkvi otkrili svoje darove i našli mesto službe u telu. Tragedija je ako crkva osniva nove crkve sa vernicima koji nisu postali učenici. Zbog toga je malo njih uključeno u bilo kakvu službu. Edukovati vernike sada će možda biti teško. Mnogo je lakše početi sa novim vernicima tako da se promeni način evanđeoskog rada i da svi koji ulaze u Crkvu budu svesni da moraju da otkriju svoje mesto službe.

U pozivu da neko postane Isusov učenik sadržan je i poziv da bude hrišćanin koji donosi rod. U tom smislu Isus izjavljuje da nema hrišćanskog učenja ako osoba nije uključena u stvaranje drugih učenika. Ovo je povezano sa Velikim nalogom u kome, kako smo videli, Isus zahteva od svojih sledbenika da idu i druge nauče da budu učenici. Svaki učenik bi trebalo da bude duhovni roditelj drugom učeniku koji raste, zatim deda/baka, pa praded/prabaka.

Svaki pravi učenik rađa se u Božjem carstvu kao misionar. U tom smislu obraćenje je promena onih koji »nisu bili narod« u narod Božji koji služi, aktivan je, uključen i koristan Hristovom telu.

17. Subota, 23. april 2011.

Učeništvo i misionarski rad 2.

»I što si čuo od mene pred mnogijem svjedocima, ono predaj vjernijem ljudima, koji će biti vrijedni i druge naučiti.« (2. Timotiju 2:2)

Potpuno obraćenje je u biblijskom smislu trostruki proces koji obuhvata (1) obraćenje Bogu u Isusu Hristu, (2) obraćenje Crkvi, Hristovom telu, i (3) obraćenje službi u svetu za koji je Hrist umro.

Ovo pokazuje da u našoj metodologiji evangelizacije i pripreme za članstvo u Crkvi novim učenicima treba dati dovoljno informacija i omogućiti im da steknu dovoljno iskustva da bi počeli da stvaraju učenike. Ovaj proces mora da postane deo početnog poziva da neko postane hrišćanin. Ne smemo nikoga da pozovemo da bude učenik, a da mu ne uputimo poziv da druge učini uenicima. Ovo pak upućuje

na proces koji vodi obraćenju, a ne na brz odgovor na poziv da prihvati Hrista i da se krsti.

Istraživanjem biblijskih tekstova koji govore o učeništvu saznajemo kako Isus shvata šta znači postati učenik:

1. Učenik je onaj ko je spreman da trpi progonstvo i ruganje radi Hrista. Takav učenik se ponaša kao osoba spremna za učenje, uvek poučljiva.

2. Učenik je onaj ko je potpuno odan Hristu kao Gospodaru, spreman da se radi Hrista odrekne svega – imanja, porodice, prijatelja i drugog.

3. Učenik je onaj ko razume i izvršava temeljnu Isusovu nauku.

4. Učenik je onaj ko pokazuje da u njegovom životu, zahvaljujući povezanosti sa Hristom, postoji ljubav agape.

5. Učenik je onaj ko rodi rod time što druge čini Isusovim učenicima.

Ako navedenih pet tačaka pokazuju šta je Isus podrazumevao pod pojmom *učenik*, onda Njegov Veliki nalog da druge učinimo učenicima znači da će učenici, budu li prihvatili ovu metodologiju, uzdizati ljude koji će ovih pet tačaka pokazati u svom životu. U onima koji postanu učenici treba da bude vidljiv ozbiljan razvoj vere. Tako nešto se ne događa preko noći. Za to je potrebno vreme, a to je misao koju sadrži pojam *učenik* i koja opisuje ono što Isus želi da Njegova Crkva postigne.

18. Subota, 30. april 2011.

Učeništvo i krštenje

»Jer koji umresmo grehu kako ćemo još živeti u njemu? Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt Njegovu krstismo se?« (Rimljanima 6,2-3)

Prema Isusovom nalogu ljude treba prvo da poučimo, zatim je potrebno da se krste u Hristovo telo, koje Novi zavet jasno naziva Isusovom Crkvom (1. Korinćanima 12,1). U tom smislu nemoguće je biti kršten a ne postati vernik Crkve. Preduslov za članstvo je početno

učenje, kako ga je definisao Isus, i ono čini jasnu teološku osnovu za vernikovo krštenje. Tako oni koji se krštavaju znaju da su ušli u odnos u kome postaju Isusovi učenici.

Za crkvu je bolje imati solidan rast koji prati stvaranje učenika nego jeftin rast bez temeljnog obraćenja. Crkva mora da zna da je cilj Velikog naloga stvaranje učenika, a ne povećavanje broja vernika Crkve. A one koji su postali učenici treba odmah krstiti, ako je Crkva verna Velikom nalogu. Većina novozavetnih primera krštenja pokazuje da su se ljudi krstili vrlo brzo pošto što su prihvatili izvorno učenje pri čemu je Isus postao potpuni gospodar njihovog života. Postoje dva primera: etiopski dvoranin i tamničar u Filibi. Ovi primeri pokazuju da krštenje nije bilo pitanje vremena, već pitanje temeljnog obraćenja Isusu kao Gospodu.

Ne mislimo da kažemo da ljudi pre krštenja treba da budu savršeni, niti pozivamo da treba krstiti ljude pre nego što postanu učenici. Naprotiv, ističemo da se Hristov zadatak ostvaruje kad Crkva sledi propise Onog koji nam je zapovedio da druge učinimo učenicima. To znači da oni koje krstimo moraju ispuniti uslove prve faze vremena učenja kao što je to Isus zahtevao.

Treba da razumemo da je krštenje više od simbola opraštanja greha. On je, bez sumnje, uključen u krštenje, ali Sveto pismo ukazuje na nešto više. Postoje snažni novozavetni dokazi da je krštenje i simbol polaganja ruku za službu svih vernika. Novi zavet pruža snažne dokaze o povezanosti polaganja ruku sa krštenjem, da bi se ukazalo na uvođenje u službu svakog novog vernika. Da bi bila u skladu sa novozavetnom teologijom evanđeoskog zadatka, biće potrebno da Crkva ovo uvođenje u sveštenstvo svih vernih polaganjem ruku danas prihvati kao deo uvođenja u hrišćanstvo. Ako krštenje predstavlja uvođenje u službu, kao što je to simbolizovalo Isusovo krštenje, onda stvaranje učenika, koje je potrebno izvršiti pre krštenja, mora pripremiti ljude da uđu u Hristovu službu. Ovo samo po sebi isključuje brzo krštenje posle priznavanja Hrista za Spasitelja. Krštenik mora biti pripremljen za prihvatanje Hristove službe kao i vernici koje je On već okupio u svojoj Crkvi.

19. Subota, 07. maj 2011.

Učeništvo i napredovanje u spoznaji istine

»A Isus odgovarajući reče im: Varate se, ne znajući Pisma ni sile Božje.« (Matej 22:29)

Prema Velikom nalogu Crkva ne postoji samo zato da druge čini učenicima i da krsti, već i da nastavi da poučava posle obraćenja i krštenja. Zato kao deo ostvarenja Velikog naloga ljude treba staviti u sredinu u kojoj mogu da upoznaju sva Isusova učenja i gde mogu da nastave da razvijaju svoj odnos s Njim.

Kao adventisti treba da provedemo više vremena stvarajući zajednicu među vernicima u našim crkvama, ali u isto vreme ne smemo i ne možemo da zanemarimo spoznajnu stranu Hristove nauke. Ova spoznajna poruka deo je Velikog naloga. Njom je Isus naglasio potrebu stvaranja učenika koji izvršavaju zapovesti. Zato je ključna provera onih koji su postali učenici i kršteni njihova stalna poslušnost Isusovoj nauci. U životu onih koji su kršteni kao učenici videće se promena. Oni će biti drukčiji.

Samo ako se vrati biblijskom gledištu o učeništvu, Crkva će moći da bude istinski i verno poslušna Velikom nalogu. Za adventiste koji tvrde da su Crkva koja izvršava zapovesti, od najveće važnosti je da ostanemo i nastojimo da budemo bolji izvršitelji ove velike Isusove zapovesti – Velikog naloga.

20. Subota, 14. maj 2011.

Sveti Duh i zadatak

»I sabravši ih zapovedi im da ne idu iz Jerusalima, nego da čekaju obećanje Očeve, koje čuste, reče, od mene.« (Dela 1:4)

Novozavetna era počinje rečima Velikog naloga koje su odzvanjale u ušima Isusovih učenika. Željni da ispune ovaj nalog, požurili su da poslušaju Učiteljeva uputstva. Sledećih deset dana proveli su u

napetom iščekivanju obećanog izlivanja Duha koji će ih osposobiti za ostvarenje njihovog zadatka. To čekanje nije trebalo da se završi razočarenjem. Deset dana posle, na Pedesetnicu, dogodio se veliki događaj i Crkva je počela da izvršuje Veliki nalog.

Isus je učenicima rekao da čekaju silu Svetog Duha. Neki smatraju da Crkva i danas treba da čeka tu silu pre nego što krene u izvršenje zadatka. Posledica takvog mišljenja je da mnoge crkve provode vreme čekajući i ne odlaze u druge narode. Međutim, čekanje o kome je Isus govorio bilo je jedinstven događaj i odnosilo se samo na učenike. To čekanje bilo je nagrađeno događajem u vreme Pedesetnice. Više nema potrebe za daljim čekanjem. Danas živimo u eri Duha. Duh je već izliven. Ovo izlivanje sada je dostupno svim vernicima. Čim ljudi postanu Hristovi učenici, na raspolaganju im je sila Svetog Duha da im pomogne da podele veru sa drugima.

Ponekad može postojati potreba da neka crkva čeka Duha, ali to je samo zato što smo se previše udaljili od Duha koji treba da nas pripremi za službu. Možda nam treba vremena da se vratimo u stanje kada ćemo biti osposobljeni za primanje Duha u ovu svrhu. Međutim, razlog nije u tome što Bog ne želi da nam pošalje Duha za službu, već zato što nismo spremni da dopustimo Svetom Duhu da nas upotrebi u službi prožetoj Duhom.

21. Subota, 21. maj 2011.

Rani i pozni dažd

»Koji dakle rado primiše reč njegovu krstiše se; i pristade u taj dan oko tri hiljade duša.« (Dela 2:41)

Dobro nam je poznat pojam »rani i pozni dažd«. Ovaj izraz potiče iz ratarskog života u Palestini. Rani dažd pada u oktobru i novembru, kad se priprema tle za sejanje zimskih useva. Pozni dažd pada u martu i aprilu – obilna kiša koja ubrzava sazrevanje zrna. Međutim, mnogi adventisti su u toj analogiji zaboravili da je vreme između ranog i

poznog dažda kišno razdoblje. U međuvremenu stalno pada kiša. Ako sledimo analogiju, shvatićemo da danas živimo u kišnom razdoblju Svetog Duha. Duh nam je stalno dostupan kada se uključimo u ostvarenje Hristovog zadatka. Zato ne moramo da čekamo na izlivanje Svetog Duha kao što su to činili učenici. Duh je već izliven. Sve što je potrebno da pridobijemo ljude za Isusa je da im se stavimo na raspolaganje i budemo sredstva preko kojih će se izliti Sveti Duh.

Posledica izlivanja Duha na Crkvu u gornjoj sobi bila je trenutno propovedanje Isusove vesti za okupljanje i stvaranje učenika. Opipljivi rezultat bio je tri hiljade krštenih tog dana. Nema sumnje da je to bio rezultat Isusovog poučavanja tokom tri i po godine Njegove službe. Sada je, pod uticajem Svetog Duha, ovo seme donelo rod.

Pedesetnica je dovela i do izlivanja duhovnih darova – posebno dara jezika. Ovaj dar omogućio je prvoj Crkvi da otpočne proces stvaranja učenika među pripadnicima različitih nacionalnosti, prisutnih u to vreme u Jerusalimu. Darove Duha možemo ispravno da razumemo samo ako imamo na umu događaje za vreme Pedesetnice, a Pedesetnicu možemo razumeti samo imajući na umu Veliki nalog. Zato je Crkva dobila darove Duha, a posebno dar govorenja jezicima da ispuni Veliki nalog i druge učini učenicima. Koristiti darove Duha u bilo koju drugu svrhu znači zloupotrebiti ih.

22. Subota, 28. maj 2011.

Progonstvo i ostvarenje zadatka

»A oni što se behu rasejali prolazahu propovedajući reč.« (Dela 8:4)

Isus je rekao da postupak stvaranja učenika mora otpočeti u Jerusalimu, a onda treba da se proširi na sve narode. Prvih nekoliko godina učenici su sledili ovaj plan. A onda se pojavila opasnost da se mlada Crkva jednostavno razvije u još jednu jevrejsku zajednicu i ne prenese opštu vest svim narodima. Sa čvrstom osnovom

uspostavljenom u Jerusalimu, Sveti Duh sada može da ih pošalje drugim narodima da ih učine učenicima:

»Progonstvo koje je došlo na jerusalimsku crkvu dalo je veliki podsticaj širenju Jevanđelja. Na tom mestu služba reči je bila uspešna pa je postojala opasnost da se učenici zadrže predugo na jednom mestu, zanemarujući Spasiteljev nalog da idu po celom svetu. Zaboravljajući da se snaga za odupiranje zlu najbolje stiće energičnom službom, počeli su da misle da ništa nije toliko važno kao braniti crkvu u Jerusalimu od neprijateljskih napada. Umesto da nove vernike uče da ponesu Radosnu vest onima koji je nisu čuli, bili su u opasnosti da se zadovolje onim što je ostvareno. Da rasprši svoje predstavnike tamo gde bi mogli da rade za druge, Bog je dopustio da na njih dođe progonstvo. Isterani iz Jerusalima, vernici su prolazili 'iz jednog kraja u drugi propovedajući Jevanđelje Božje.«

Progonstvo koje je izbilo u Jerusalimu dovelo je do naglog širenja hrišćanstva među narodima. Neverovatna služba apostola Pavla brzo je dovela do širenja hrišćanstva među narodima. Pre nego što ispitamo Pavlovu službu narodima, pozabavimo se novozavetnom Crkvom. Izgleda da je novozavetna Crkva bila obuzeta samo jednim ciljem – ispuniti Veliki nalog. Ništa nije moglo da ih odvрати od ovog velikog cilja:

»Svaki hrišćanin je u svom bratu video božansku sliku dobrote i ljubavi. Postojao je samo jedan interes; postojao je samo jedan cilj. Sva srca skladno su kucala. Jedina težnja vernika bila je da pokažu sličnost sa Hristovim karakterom i rade na širenju Njegovog carstva.«

23. Subota, 04. jun 2011.

Razlog postojanja crkve

»A i ja tebi kažem: ti si Petar, i na ovom kamenu sazidaću crkvu svoju, i vrata paklena neće je nadvladati.« (Matej 16:18)

Dela Apostolska nam otkrivaju da je novozavetna Crkva jasno shvatila da je razlog njenog postojanja da druge narode učini

učenicima. Za ovu prvu Crkvu ništa nije bilo važnije. Prvu Crkvu, u stvari, i ne možemo razumeti ako je odvojimo od njene svesti o ovom zadatku. Ona obuhvata sve što su radili, jer Crkva je postojala isključivo zbog ostvarenja Isusovog Velikog naloga, naloga njihovog Gospoda – da od drugih naroda naprave učenike.

Možemo samo da se pitamo kako neka crkva u naše vreme može da tvrdi da je crkva Isusa Hrista ako nije uključena u ostvarenje Hristovog zadatka koji je sam Isus jasno definisao kao stvaranje učenika. Kad crkva izgubi razlog svog postojanja, ona može postati društveni klub, ali nije crkva Isusa Hrista. Samo crkva koja istinski nastoji da druge učini učenicima može tvrditi da je crkva koju je Isus osnovao sa naročitim ciljem stvaranja učenika.

»Svako ko priznaje Isusa Hrista za svog Gospoda i Spasitelja mora žarko da želi da Ga i drugi upoznaju; on mora da se raduje kada se umnožava broj onih koji to žele. Kada nema te želje i radosti, moramo da se zapitamo da li je nešto pogrešno u samom središtu crkvenog života.«

Budući da mnoge današnje crkve više ne pokazuju misionarski žar prve Crkve, nešto mora da je ozbiljno pogrešno. Pogrešna je odsutnost misionarskog načina razmišljanja. Ovu usmerenost na zadatak današnja Crkva mora ponovo da oživi ako želi da bude verna zadatku koji joj je poverio sam Učitelj. Crkva mora ponovo pokušati da druge ljude učini učenicima. To znači da mora da razmisli o svemu što čini, stalno imajući na umu ispunjenje Hristog zadatka. Van Engenova poruka danas može da se primeni na svaku adventističku crkvu:

»Ono što Crkva radi unutar sebe bez namere da utiče na spoljni svet, nije ostvarenje zadatka.«

»Međutim, ono što prečesto zaboravljamo je da nema smisla da Hristovi učenici propovedaju Jevanđelje u prostorima mesne crkve. Propovedanje je uspešno samo ako je namerno upućeno onima koji nisu prihvatili Isusa za Gospoda.«

»Crkva ne može u potpunosti biti Hristovo telo, narod Božji, ako ne služi svetu.«

24. Subota, 11. jun 2011.

Crkva u svetu

»A hodeći propovedajte i kazujte da se približilo carstvo nebesko.«
(Matej 10:7)

Većina crkava danas provodi veći deo vremena služeći onima koji su već udovi tela, koji su odavno učenici. Budući da nisu poučeni u vremenu učenja, vernici nisu pripremljeni da idu u svet i druge učine učenicima. Za njih postoji velika razlika između sveta crkve i sveta u kome rade. Ali za prvu Crkvu ova dva sveta bila su stopljena u jedan jer Crkvu »na okupu« nisu smatrali bitnom. Za njih je suština Crkve bila u raspršenosti po svetu, toj »soli«, potrazi za drugim učenicima.

Misionarski usmerenoj novozavetnoj Crkvi cilj je bio da ostvari zadatak, dok je današnjoj Crkvi, izgleda, najčešći cilj namera da se očuvaju sveti. Posledica je da većina crkava troši veći deo svog vremena, energije, talenta i novca u nastojanju da se održi. Božja namera je da se Crkva stalno širi, stalno izlazi van zaštitnih zidova u svet kome je preko potrebna spasonosna vest o vremenu učenja u Isusu. Isus nas poziva da se odrekemo svoje udobnosti i sigurnosti, da iziđemo izvan zidova svojih crkava i nastojimo da pridobijemo one koji ne poznaju Isusa Hrista. Kao što je Isus ostavio sigurnost Neba da bi spasao nas, upravo tako poziva nas, svoje učenike, da napustimo sigurnost svojih udobnih crkava i poneseo Hrista u stvarni svet izvan granica crkve.

Po svemu sudeći, današnjom Crkvom je zavladao mentalitet »geta«. Zbog toga se naši vernici zadovoljno »igraju crkve« dok svet napolju gori. Hrišćani žive u crkvenoj atmosferi. Svi njihovi prijatelji su »sigurni« u crkvi. Njihove slobodne aktivnosti su usredsređene na crkvu, a programi u crkvenoj zgradi namenjeni samo njima. Savremeni »učenik« nekako je odvojio svoj rad u svetu od rada za Hrista. Zbog toga u životu prosečnog hrišćanina tokom sedmice nema misionarskog delovanja.

Odvajanjem posla od Crkve hrišćani malo utiču na svet oko sebe. A oni koji se nalaze napolju, otpisali su Crkvu kao organizaciju koja

nema veze sa sadašnjim svetom – kao ostatak iz davno prošlih vremena. To je prirodna posledica činjenice da današnja Crkva zanemaruje Hristov zadatak. Crkve koje treba da budu usmerene na ostvarenje zadatka, usmerene su na same sebe, pa zbog toga i nema rasta. Ovo je zapazio Kent Hanter:

»Kad nema rasta, greška nije u Božjem nalogu, već u propustu vernika. Kad god živi organizam, Crkva, nije zdrava i ne raste, to je zato što vernici ne slede Učitelja. Zaboravili su da izvršavaju Učiteljevu volju... Na sreću, pokajanje je moguće. Crkva počinje da raste kada se Božji narod trgne i sledi Njegov nalog.«

25. Subota, 18. jun 2011.

Poslušna crkva

»I videh drugog anđela gde leti posred neba, koji imaše večno jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakom plemenu, i jeziku i kolenu i narodu.« (Otkrivenje 14:6)

Adventistička crkva oduvek tvrdi da je Božja crkva ostataka, jer izvršava sve Božje zapovesti. Da li je tačno da se neka crkva ne može smatrati crkvom ostataka ako ne izvršava sve Hristove zapovesti? To bi onda značilo da crkva koja želi da bude Božji ostatak mora da prihvati Veliki nalog, a on traži da primarni cilj crkve bude učenje drugih da budu učenici. Crkva koja tako ne radi ne može se nazvati ostatkom. Takva neposlušna crkva treba da se pokaje zbog propusta što ne izvršava Veliki nalog. Možda je vreme da se adventističke crkve ozbiljno upitaju ispunjavaju li verno Hristov nalog? Ako ne ispunjavaju, možda treba da se pokaju za neposlušnost? Vreme je već previše poodmaklo da bi Crkva i dalje smela da živi laodikejski ravnodušno dok svet propada. Vreme je za ozbiljno pokajanje od greha propusta – propusta da ostvarimo veliku Isusovu želju da sve ljude učinimo učenicima.

Potreba današnje Crkve je obnova doživljaja zadatka koji je pokretao prvu Crkvu da druge učini učenicima – zadatka usmerenog

na ostvarenje Velikog naloga. Crkva danas ne sme da se bavi razvijanjem teologije traženja izgubljenih, već teologije čiji je cilj stvaranje učenika. Zadatak Crkve nije samo propovedanje Radosne vesti, već i dovodenje izgubljenih Hristu da ih učini učenicima u istinskom biblijskom smislu. Prva Crkva nije tražila samo izgubljene, ona ih je nalazila. Crkva je silno rasla i napredovala, jer je smatrala svojom odgovornošću da traži izgubljene i učini ih učenicima.

26. Subota, 25. jun 2011.

Crkva i kultura 1.

»Jer premda sam slobodan od svih, svima sebe učinih robom, da ih više pridobijem. Jevrejima sam bio kao Jevrejin da Jevreje pridobijem; onima koji su pod zakonom bio sam kao pod zakonom, da pridobijem one koji su pod zakonom; Onima koji su bez zakona bio sam kao bez zakona, premda nisam Bogu bez zakona nego sam u zakonu Hristovom, da pridobijem one koji su bez zakona. Slabima bio sam kao slab, da slabe pridobijem; svima sam bio sve, da kakogod spasem koga.« (1. Korinćanima 9:19-22)

Prvi nagoveštaj razlika u kulturama nalazimo u Delima 6, ubrzo posle Pedesetnice, kad su se grčki hrišćani požalili da je zajednica aramejskog govornog područja zanemarila njihove udovice prilikom svakidašnje podele hrane. Zanimljivo je što se nije žalila aramejska, već grčka zajednica. Zašto? Aramejsku zajednicu sačinjavali su prvi hrišćani, dok je grčka bila novija grupa. Iako su obe bile sa istog lokaliteta, postojale su razlike u kulturi.

Najzanimljiviji primer kako se prva Crkva kulturološki prilagodila grupama koje su prihvatile Jevanđelje vidljiv je na jerusalimskom saboru (Dela 15). Naglo širenje hrišćanstva, koje je preraslo jevrejske korene, posebno zahvaljujući trudu apostola Pavla i njegovoj službi među naznabošcima, dovelo je do osnivanja mnogih hrišćanskih crkava među građanstvom koje nije bilo jevrejskog porekla. Da li

treba jevrejske običaje nametnuti ovim vernicima iz neznaboštva? Drugim rečima, da li neznabošci prvo treba da postanu Jevreji da bi mogli da postanu hrišćani?

Da bi mogla da odgovori na ovo osnovno pitanje, Crkva treba da definiše šta je u suštini hrišćanstvo i šta je kulturološko u njenom viđenju tog hrišćanstva. Za svaku crkvu najteže je razdvojiti kulturu od suštine. Dela 15. poglavlje pokazuje da je prva Crkva to znala da uradi. Ali bilo im je vrlo teško da prilagode običaje različitih kultura a da ih ne smatra otpadom od onoga što je bitno za veru. Rezultat je bio množenje učenika u celom rimskom svetu; hrišćanstvo je prestalo da bude jevrejska zajednica, jer je broj obraćenika iz neznaboštva uskoro premašio broj obraćenika iz jevrejstva.

Tako je i adventizam doživeo međunarodno širenje Crkve. S obzirom na poreklo u Americi u devetnaestom veku, bilo je lako pridodati kulturu Severne Amerike razvoju adventizma po svetu. Ali kako se adventizam širio po celom svetu, u pojedinim zemljama razvili su se različiti kulturološki izrazi naše vere. Neki vernici su teško shvatali razlike u kulturama među adventistima u raznim delovima sveta. Mi često želimo da postupaju isto kao i mi.

Kada se adventizam srodio s pojedinim kulturama, a vođstvo preuzeli domaći ljudi, Crkva je počela da raste mnogo brže nego dok je bila pod severnoameričkom upravom. U adventizmu se ponovilo isto ono što se dogodilo u prvoj Crkvi; ponovo je potvrđeno da Crkva najbolje raste kada je pod domaćim vođstvom i prilagođena mesnoj kulturi.

27. Subota, 02. jul 2011.

Crkva i kultura 2.

»A ovo činim za jevanđelje, da bih imao deo u njemu.« (1. Korinćanima 9:23)

Kada se adventizam prilagodio različitim kulturama, u svetu su se razvili različiti kulturološki izrazi adventizma. Zato se bogoslužjenje razlikuje u mnogim crkvama. To zbunjuje mnoge adventiste koji ovu

raznolikost smatraju otpadom od vere. Problem sa kojim se suočavaju vrlo je sličan onom sa kojim su se suočili prvi hrišćani. Oni moraju da nauče da razlikuju kulturu od onoga što je bitno u njihovoj veri, jer će, ako to ne učine, onemogućiti rast Božje crkve.

Novozavetna Crkva je mogla da postane međunarodna crkva koja ljude u svim narodima čini učenicima, tek kada je dopustila izražavanje različitih kultura u hrišćanstvu. Ovo različito kulturološko izražavanje hrišćanstva apsolutno je neophodno za ispunjenje Velikog naloga. Ali Crkva ne sme da prihvati i sledi palu kulturu sa namerom da joj prilagodi hrišćanstvo. Budući da su sve kulture obeležene padom u greh, uključujući i severnoameričku anglosaksonsku, ponekad je Crkvi teško da odredi šta je u određenoj kulturi prihvatljivo a šta nije. Većina hrišćana sklona je da odredi prihvatljivost prema definiciji dominantne kulture. Ali biblijski gledano, jedino pravo merilo mora biti Božja reč. Kulturu možemo da prihvatimo ili negiramo samo na osnovu njene usklađenosti sa načelima Svetog pisma.

Mora postojati objektivno merilo kojim se meri da li je kultura prihvatljiva ili nije. Za adventiste merilo je Biblija. Ali i Sveto pismo nam je prikazano sa gledišta kulture Bliskog istoka. Zato moramo da potražimo načela Svetog pisma kada određujemo šta je u kulturi prihvatljivo. Moramo imati na umu da su sve kulture obeležene padom u greh. Crkva koja je našla svoje mesto u određenoj kulturi, sposobna je da razlikuje način izražavanja neke kulture od onog što je bitno u Svetom pismu.

To znači da takva crkva neće menjati osnovnu vest Svetog pisma, već će je prikazati tako da bude razumljiva ljudima koje pokušava da pridobije. Na primer, adventizam na kraju dvadesetog veka ne služi se proročkom kartom kojom su se koristili milerovci i prvi adventisti. Ova crno-bela karta sa puno slika ne bi imala nikakvog smisla u današnjem društvu. Umesto toga služimo se videom, računarima, projektorima i sličnim sredstvima – metodama koje prenose vest sa te karte savremenom društvu. Upotrebom savremene tehnike naše izlaganje vesti bi trebalo da postane jasnije u kulturi današnjeg društva.

— III tromesečje —

28. Subota, 09. jul 2011.

Crkva i kultura 3.

»Jer niko ne meće novu zakrpu na staru haljinu; jer će se zakrpa odadreti od haljine, i gora će rupa biti. Niti se lije vino novo u mehove stare; inače mehovi prodru se i vino se prolije, i mehovi propadnu. Nego se lije vino novo u mehove nove, i oboje se sačuva.« (Matej 9:16-17)

I pored ogromnih promena koje karakterišu današnje društvo neke crkve ne menjaju način na koji vrše svoj zadatak. Žele da se služe samo starim metodama, stoga korišćenje bilo koje druge metode, osim one kojom su se služili pioniri, smatraju otpadom. Današnje crkve imaju problema sa nekim oblicima izražavanja koje su uzele iz područja metodologije i pretvorile ih u ispit ispravne vere. Takvi stavovi sprečice crkve da uđu u društvo. Vest se nikada ne sme menjati – ona je večno Jevanđelje – ali način na koji se iznosi mora stalno da se prilagođava različitim grupama koje pokušavamo da pridobijemo. To je ono što podrazumevamo pod kulturološki prilagođenom Crkvom. Apostol Pavle jasno je pokazao da Crkva mora da bude prilagođena kulturi ako stvarno želi da pridobije ljude svih kultura na zemlji.

»Jer, pramda sam slobodan od svih, svima sabe učinih robom, da ih više pridobijem. Jevrejima bio sam kao Jevrejin da Jevreje pridobijem; onima koji su pod zakonom bio sam kao pod zakonom, da pridobijem one koji su pod zakonom; Onima koji su bez zakona bio sam kao bez zakona, premda nisam Bogu bez zakona nego sam u zakonu Hristovu, da pridobijem one koji su bez zakona. Slabima bio sam kao slab, da slabe pridobijem; svima sam bio sve, da kakogod spasem koga. A ovo činim za Jevanđelje, da bih imao deo u njemu.«

Pavlov način rada bio je učiniti Jevanđelje prihvatljivim za svaku kulturološku grupu koju je pokušao da pridobije. Pavle je mogao da menja svoje metode rada ne menjajući pri tom vest. On nije vršio kompromis u odnosu na temelje hrišćanstva da bi pridobio ljude, ali je odlično razumeo one delove koji su bili kulturološki neutralni pa je svoja izlaganja tako prilagođavao da mogu da utiču na umove ljudi u kulturi u kojoj su živeli. Prema Pavlu, svaki način rada koji nije menjao osnovu Jevanđelja mogao je i trebalo je da se upotrebi da bi se pridobili izgubljeni ljudi.

Za današnju Crkvu bilo bi mnogo lakše kad bi imala proročke oči da vidi koja je kulturološki prihvatljiva hrišćanska praksa. Ali Crkva mora stalno da se bori sa ovim problemom i istovremeno da nastoji da se prilagodi izrazima kultura u koju pokušava da prodre. To je onaj teži deo. Upravo strah od kompromitovanja vere zbog prilagođavanja kulturi tera neku crkvu da postane kulturološki neprilagođena. Zato ona mora uporno da pokušava da se prilagodi kulturi, a da pri tom vera ostane netaknuta.

29. Subota, 16. jul 2011.

Elen Vajt i promene 1.

»Stojte, dakle, u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti.« (Galatima 5:1)

Elen Vajt poziva današnju Crkvu istim pozivom kojim je apostol Pavle pozivao u svoje vreme. Iako je bila nepopustljiva kada se radilo

o menjanju Jevandelja, Elen Vajt je stalno pozivala Crkvu da traži nove metode u pridobijanju ljudi. Zapazimo neke njene vrlo ozbiljne izjave:

»U današnjim gradovima, u kojima je toliko toga što privlači i ugađa, ljude ne možemo zainteresovati uobičajenim naporima... Uložite posebne napore da privučete pažnju mnoštva... Upotrebite sva sredstva koja možete smisliti da jasno i određeno izložite istinu.

Metode i sredstva kojima postižemo određene ciljeve nisu uvek isti. Morate upotrebiti razum i rasuđivanje... Da bismo spasili različite ljude, moramo da se poslužimo različitim metodama. One su stvarno neophodne. Moramo da prihvatimo nove metode.

Kako ulazimo u polje za poljem, tako će se pojavljivati nove metode i novi planovi koje nameću okolnosti. Sa novim radnicima koji se posvećuju radu doći će i nove misli. Kada od Gospoda budu tražili pomoć, On će im se javiti. Dobiće planove koje je sam Gospod smislio.

Crkvena organizacija... ne treba da propiše tačan način na koji treba raditi... Ne sme biti uglavljenih pravila; naš rad treba da bude progresivan; treba ostaviti prostor za bolje metode.

Neke metode u ovom radu razlikovaće se od metoda koje su se upotrebljavale u prošlosti, ali neka zbog toga niko kritikovanjem ne prepreči put. Ne sme biti neljubazne kritike ni rušenja tuđeg posla.«

30. Subota, 23. jul 2011.

Elen Vajt i promene 2.

»Stojte, dakle, u slobodi kojom nas Hristos oslobodi, i ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti.« (Galatima 5:1)

Elen Vajt jasno govori da Crkva treba da se služi različitim metodama. Čak izgleda da očekuje protivljenje vernika novim načinima rada, pa ih savetuje da ne budu na putu novim metodama za pridobijanje ljudi. Ona je znala jasno da razlikuje vest od metode, mnogo

bolje nego što su to danas sposobne da urade mnoge crkve. Čvrsto se držeći suštine adventizma, ona je podsticala Crkvu da razvije nova sredstva za pridobijanje ljudi. Može li Crkva na početku dvadeset prvog veka i dalje da odbija njen savet?

Ali crkve istovremeno moraju dobro da paze da ne prave kompromis u pogledu vere. Crkve koje se trude da se prilagode kulturi, na kraju postaju tako slične okolnom svetu da se izgubi razlika. Takve crkve prestaju da rastu, jer ljudi ne vide prednost u tome što će neko postati vernik. Takođe i crkve koje naglašavaju razliku između Crkve i sveta postaju toliko drukčije da više nemaju šta da kažu svetu. I te crkve će prestati da rastu. Saveti Biblije i Elen Vajt pozivaju savremeni adventizam da izbegne i jednu i drugu krajnost. Adventizam mora stalno da se drži snažnih biblijskih uverenja, a istovremeno da se prilagodi kulturi grupa koje pokušava da pridobije.

Crkva koja svoju vest želi da prilagodi kulturi, mora dobro da se čuva da ne prihvati kulturu zato što »to funkcioniše«. Razlozi za prilagođavanje kulturi moraju da poteknu od misionarske svesti prve Crkve i Velikog naloga. Za ostvarenje Velikog naloga »u narodima« potrebna je kulturološki usklađena međunarodna Crkva. Crkva ne sme da prihvati kulturu samo zato da bi mogla da se prilagodi današnjem društvu. Dobar deo sadašnje kulturne prilagođenosti nema veze sa misionarskim zadatkom. Osetljivost na kulturu ima smisla samo u okviru Hristovog zadatka kao što je izraženo u Velikom nalogu.

Veliki nalog i usredsređenost na zadatak prve Crkve, danas zahteva Crkvu prilagođenu kulturi. Današnja Crkva mora svoje teološke temelje da gradi na onakvom čvrstom tlu kakvom ga je apostol Pavle prikazao u doktrini napisanoj u 1. Korinćanima 9. prilagođenoj ondašnjoj kulturi.

31. Subota, 30. jul 2011.

Učenici koji ne zavise od propovednika

»I ostaše jednako u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hleba, i u molitvama.« (Dela 2:42)

Prva Crkva ne samo što je razvila kulturološki prikladan pristup zato što je želela da ostvari Veliki nalog, već je razvila i plan rasta izgrađen oko ideje stvaranja učenika, a ne obraćenika koji zavise od lidera crkve. Prvoj Crkvi cilj je bio stvaranje učenika koji će se odomaćiti i postati nezavisni i koji će Jevanđelje prenositi drugima.

Ta misao pratila je Pavlov plan osnivanja crkava i celokupni rast u Novom zavetu. Pavlov plan je bio osnivanje nove crkve u nekoj novoj kulturnoj grupi. On je sa crkvom ostajao toliko dugo dok nije bio siguran da su stvoreni učenici, uvežbane vođe i da su novi učenici zaokupljeni stvaranjem učenika. Zatim bi ih ostavio i otišao da osniva nove crkve. Nove crkve nisu zavisile od njega ili drugih apostola. Kada bi primile Jevanđelje, crkve su dobijale punu vlast da nastave da šire Jevanđelje na svojoj teritoriji i šire. Na ovaj način prva Crkva je rasla.

Da je prva Crkva pokušala da osniva crkve onako kako danas radimo mi – imenovanjem pastora da bdi nad svakom novom zajednicom – posledica bi bile slabe crkve, sastavljene od nezrelih hrišćana koji ne bi bili učenici. Ali tako prva Crkva nije radila. Isus je njenim vernicima naložio da druge učine učenicima. Ti učenici nisu bili mlaki obraćenici, već istinski učenici, onakvi kako ih je Isus opisao. Da bi neko bio učenik, on mora da bude samostalan i nezavisan od drugih hrišćana da bi ostao duhovno živ. Novozavetni hrišćani svoju duhovnost sačuvali su time što su stalno druge činili učenicima. Samo tako je vera mogla da ostane živa. To zapaža Roland Alen:

»Tamo gde se najviše pomagalo, crkve su bile slabe, beživotne i bespomoćne.«

»Ništa tako ne slabi kao navika zavisnosti od drugih za ono što sami možemo da uradimo.«

Novozavetna Crkva, a posebno Pavle, dobro su razumeli zabrinutost koju je istakao Alen kada je rekao da zavisnost rađa slabe hrišćane. Ali većina crkava funkcionije upravo prema modelu zavisnosti. Mnogi administratori oklevaju da osnuju nove crkve jednostavno zato što Crkva nema novca da izdržava pastora za novu grupu vernika. Novozavetna Crkva se nije brinula za takve stvari jer novim crkvama nije morala da osigura pastore. Nove crkve su imenovale vođe koje su same poučile, ali te vođe nisu bile nimalo slične našim savremenim pastorima koji vode crkvu. Oni su bili laici. Mesna crkva je delovala nezavisno od plaćenog pastora. Da je novozavetna Crkva podupirala ideju o plaćenim pastorima, njen rast bi bio sveden na nulu.

Model rane hrišćanske Crkve prihvatili su prvi adventisti; njihovi propovednici bili su prvenstveno posvećeno evangelizovanju i osnivanju crkava. Prvih pedeset godina adventističke organizacije nije bilo pastora koji bi vodili mesnu crkvu. Mesne, domaće starešine vodile su crkvu koja se brinula o sebi i evangelizirala svoje područje. Adventistički kler u početku je bio slobodan i evangelizirao je nova područja i osnivao nove crkve u novim zemljama. Kada su adventisti prihvatili model zavisnosti i postavili pastore nad mesnim crkvama, rast Crkve počeo je da opada. Jedan od najneobičnijih primera razvoja adventizma je da su jedini delovi sveta koji ne pokazuju značajniji rast, područja koja su prihvatila model zavisnosti. Područja u svetu koja još uvek funkcionišu po modelu prvih adventista, gde pastori imaju dvadeset i više crkava i prvenstveno deluju kao evanđelisti, danas pokazuju najviši stepen crkvenog rasta.

32. Subota, 06. avgust 2011.

Autentični učenici

»Kako ništa korisno ne izostavim da vam ne kažem i da vas naučim pred narodom i po kućama.« (Dela 20:20)

Apostol Pavle i oni koji su sledili njegov primer, proveli su dosta vremena sa crkvom stvarajući učenike i poučavajući domaće vođstvo.

Pavle nije slao vođe na obučavanje – poučavao ih je u njihovom okruženju. On se držao Hristove metode školovanja na poslu:

»Poučio je nekolicinu sa kojima je bio u najprisnijoj ličnoj vezi; mi poučavamo mnoge koji jednostavno prođu kroz naše škole, polože ispite i budu imenovani. Hristos je svoje vođe školovao u njihovom narodu tako da su sa njim stvorili prisan odnos pa su u njemu mogli da se kreću slobodno kao njihovi pripadnici; mi svoje vođe školujemo u stakleniku gde svoju prisnost sa sopstvenim narodom toliko oštete da više nikada posle toga ne mogu da žive kao jedan od njih ili da dele njihove misli.«

Neke crkvene vođe zabrinuti su zbog takvog plana. Boje se uvlačenja lažne nauke ako ne budemo imali pastoralnu kontrolu nad crkvama. Međutim, današnja crkva, zavisna od pastora, nije imuna od lažne nauke. Još uvek ima otpada. Lažna nauka će se, u stvari, pre razviti u crkvama koje se nisu uključile u Hristov misionarski zadatak. Alen dobro odgovara na ovakvu kritiku:

»Velike lažne nauke u prvoj Crkvi nisu se pojavile zbog naglog širenja za koje su bili zaslužni ovi nepoznati učitelji, već su se pojavile u crkvama koje su imale najduži staž i u kojima hrišćani nisu bili tako zaokupljeni obraćenjem neznabožaca u svojoj okolini.«

Tako je na misionarskoj, teološkoj osnovi novozavetna Crkva osnivala crkve nezavisne od pastora. A osnova je bila Veliki nalog. On je zahtevao stvaranje učenika. Učeništvo, kako se podrazumevalo iz Isusovih reči, obuhvatalo je stvaranje učenika koji će druge činiti učenicima i kojima nisu bili potrebni stalna pomoć i kontrola. Drugim rečima, zadatak da osnivaju crkve nezavisne od pastora proistekla je iz njihovog razumevanja Velikog naloga da druge učine pravim, izvornim učenicima.

U teologiju Velikog naloga spadao je i praktični plan prve Crkve da osniva crkve u svim etničkim grupama. Prema Velikom nalogu nije trebalo samo druge učiniti učenicima, već je to trebalo učiniti u svim narodima. Njega je moglo da ostvari samo odlučno i plansko osnivanje crkava. Pavlovo propovedanje Jevanđelja rimskom svetu i stvaranje učenika proisteklo je iz teologije Velikog naloga.

Veliki nalog i osnivanje novih crkava

»I sad vas, braćo, predajem Bogu i reči blagodati Njegove, koji može nazidati i dati vam nasledstvo među svima svetima.« (Matej 10:12)

Isus je zapovedio da Njegovi sledbenici učine učenicima svaki narod (*ethnos*). Reč *ethnos* ima mnogo šire značenje od izraza »sve narode«. Braun definiše *ethnos* ovako:

»*Ethnos*, izveden iz reči *ethos*, običaj, navika, označava grupu koja ima zajedničke običaje, klan; dakle, mnoštvo, društvo, narod. Ova reč se upotrebljavala u prezirnom smislu za narod.«

Prema tome, Veliki nalog zahteva da stvaramo učenike iz svake podgrupe naroda na Zemlji, pogotovo među običnim ljudima. Jedna crkva u nekoj zemlji ili gradu neće dospeti do svih grupa. Zato će Crkva verna Velikom nalogu osnivati nove crkve među svim etničkim grupama dok Isus ne dođe. Stare crkve se suše i umiru. Nove crkve su sveže i žive. Ako smo kao verska zajednica ozbiljno rešili da ispunimo Veliki nalog, moramo ozbiljno da radimo na osnivanju novih crkava. Bob Logan, poznati stručnjak za osnivanje crkava, kaže:

»Iznad svega stoji činjenica da Veliki nalog nećemo nikad ispuniti ako ne umnožavamo crkve.«

U stvari, osnivanje novih crkava cilj je svakog misionarskog plana. Cilj svake Crkve treba da bude osnivanje nove crkve. Fantastični rast u skladu sa Velikim nalogom moguć je samo tada kada se u Crkvi ponovo bude dalo prvenstvo osnivanju crkava, i kada se među novim grupama ljudi budu stalno osnivale nove crkve. Potreban je potpuno novi način osnivanja crkava – utemeljen na Velikom nalogu prema kome će ljudi postajati učenici koji mogu da opstanu bez pastora koji bi trebao da ih neguje. Bob Logan govori o rastu koji treba očekivati od agresivnog planiranja osnivanja crkava:

»Uzmite, na primer, jabukovo stablo. Normalno je da smatramo kako će plod jabukovog stabla biti jabuka, ali je to samo deo celok-

upne slike. Jabuka je samo ambalaža semena koje treba da proizvede krajni plod – više jabukovih stabala. Hristovo telo je slično jabukovom stablu – proizvodi pojedine učenike i više zajednica.«

Često smo u evanđeoskom radu prvenstveno zainteresovani za žetvu pojedinačnih učenika. Umesto toga, treba da svakog potencijalnog učenika smatramo semenom za mnogo drugih učenika. Svaki novi obraćenik treba, u stvari, da postane jezgro cele nove zajednice. Ono što predlažemo je napuštanje kratkovide usmerenosti na naš sadašnji evanđeoski rad i shvatanje da treba da se usmerimo na stvaranje učenika koji će se sami umnožavati. Svaki novi učenik nosi potencijal za stotine novih učenika.

34. Subota, 20. avgust 2011.

Stabilni učenici

»Da vam da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom Njegovim za unutrašnjeg čoveka.« (Efescima 3:16)

Prva Crkva je sve snage usmerila na ostvarenje svog zadatka – napraviti od drugih učenike osnivanjem novih crkava u novim etničkim grupama. Svaki vernik u prvoj Crkvi činio je druge učenicima. To nije bio posao ograničen na sveštenstvo; bila je to aktivnost laika. Prva Crkva nije rasla zahvaljujući talentovanom sveštenstvu, već posvećenim vernicima koji su postali izvorni Isusovi učenici. Ovakva uloga učenja prvenstveno je odražavala nastojanje da se ostvari Hristov zadatak. Budući da su crkve i učenici bili stvoreni sa idejom nezavisnosti od sveštenstva, sveobuhvatna pouka koju je sveštenstvo dalo novom verniku ili novoj crkvi bila je prožeta mišlju da će grupa ubrzo stati na svoje noge. Poučavalo se za nezavisnost, dok mi danas često laike poučavamo za zavisnost od sveštenstva.

Prema tome, u teološkom razumevanju prve Crkve bila je prisutna misao da je svaki hrišćanin uključen u službu. Ovo razumevanje poteklo je iz Velikog naloga koji je zahtevao da svaki učenik post-

ane sredstvo stvaranja novih učenika. Umesto da stvore crkvu u kojoj je dominantno sveštenstvo, novozavetni hrišćani su, poslušni Velikom nalogu, stvarali Crkvu u kojoj su dominirali vernici. Plaćeno sveštenstvo stalno je širilo Crkvu u nova područja, ali odgovornost za njeno širenje u područjima u kojima su crkve već bile osnovane, bila je na vernicima.

Skoro dve stotine godina posle osnivanja hrišćanske Crkve nije bilo crkvenih zgrada. Umesto toga vernici prve Crkve okupljali su se u domovima u malim grupama. Novac i sredstva nisu odlazili na održavanje zgrada i imanja. Umesto toga sva sredstva su trošena za izvršenje Hristovog zadatka. Zbog potrebe da se sastaju u domovima, crkve su bile male. Vođa svake kućne crkve bio je laik, a ne plaćena osoba koja pripada sveštenstvu. Ovakva laička struktura prve Crkve bila je jedan od primarnih razloga njenog naglog širenja i zadivljujućeg rasta.

35. Subota, 27. avgust 2011.

Usmerenje prvih učenika

»Toga sam radi ja, Pavle, sužanj Isusa Hrista za vas neznabošce.«
(Efescima 3:1)

Jedno je teoretisati o teologiji zadatka, a sasvim je nešto drugo pretvoriti ga u delo. U Adventističkoj crkvi moramo da imamo konkretne ideje pretvaranja teologije zadatka u delo.

Veliki nalog je bio razlog za organizovanje hrišćanske Crkve. On je bio primarni podsticaj za sve organizacione metode kojim se služila prva Crkva. Razlog za postojanje Crkve može se u celini objasniti samo ako imamo na umu zadatak koji joj je Isus poverio. Crkva je bila pozvana »iz sveta« u spasonosni odnos s Hristom samo radi ispunjenja ovog zadatka. Veliki zadatak je i danas autoritativna zapovest koju

je Crkvi dao njen vaskrsli Gospod. Ali iz zadatka se jasno vidi da ovu zapovest nije moguće ostvariti ljudskom snagom. Vaskrsli Gospod biće Svetim Duhom uz Crkvu dok obavlja njene zadatke. Ovo se ostvarilo za vreme Pedesetnice i nikada nije prestalo da važi. Duh Pedesetnice još uvek podstiče Crkvu na ostvarenje zadatka – da ide svim narodima. Ova zapovest je zahtevala od Crkve da napravi plan koji će joj omogućiti da sve narode učini učenicima. Veliki nalog nije podrazumevao samo propovedanje vesti o vaskrslom Gospodu svim narodima – trebalo je sve narode naučiti da budu Njegovi učenici. Prvi učenici nisu navodili ljude na odluku, a onda ih stavljali pod svoju kontrolu, već su ih učinili učenicima koji će opet druge učiniti učenicima. Samo tako Crkva je mogla da raste po načelu množenja umesto sabiranja.

Učenik je bio onaj koji je bio spreman da trpi porugu i progonstvo radi Isusa – osoba koja je u svom životu bila potpuno odana Hristu kao gospodaru odričući se svega radi svog Učitelja. Učenik je bio onaj koji je razumeo osnovnu Isusovu nauku i izvršavao je, osoba koja je iskazivala Njegovu agape ljubav. Na kraju, učenik je bio onaj koji je druge ljude učio da budu učenici.

36. Subota, 03. septembar 2011.

Činiti druge učenicima i krštenje

»Jer jednim Duhom mi se svi krstismo u jedno telo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednim Duhom napojismo.«
(1. Korinćanima 12,13)

Budući da je prvoj Crkvi bila jasna definicija *učenika*, ona je mogla da stvori teologiju usmerenu na zadatak i praksu koja ju je osposobila za ostvarenje Velikog naloga. Prva Crkva nije prihvatila razumevanje jeftinog vremena učenja – »početni dolazak Hristu«. Umesto toga smatrala je učenje životom potpuno posvećenim Hristu;

razumela je Njegova osnovna načela i živela u skladu sa njima, posebno u smislu stvaranja drugih učenika. Kada bi neko stekao osnovni pojam o učenju, krstio bi se u ime Hrista i u Crkvu. U biblijsko vreme bilo je nemoguće krstiti se, a ne postati deo Hristovog tela, Crkve. Zašto? Zato jer se nije krstilo samo zbog ličnog oprostjenja greha, već je krštenje označavalo ulazak novog hrišćanina u Hristovu službu. U Novom zavetu sva služba se obavljala po telu, a ne nezavisno od njega. Zbog toga su svi obraćenici krštenjem bili rukopoloženi za službu.

Prva Crkva je povezivala krštenje sa uključivanjem u službu Crkve. Zahvaljujući ovom jasnom teološkom temelju, nije moglo da se zamisi ono što neki danas zastupaju, da neko može da se krsti, a da se ne pridruži Crkvi. Do povezivanja sa Hristom krštenjem, pošto neko postane učenik, dolazilo je zbog ostvarenja Velikog zadatka. Zbog toga prvi hrišćani nisu samo krstili svoje obraćenike, već su ih krstili u Hristovo telo:

»Jer jednim Duhom mi se svi krstismo u jedno telo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednim Duhom napojismo.« (1.Korinćanima 12,13)

Ljudi ne samo da se krste – oni se krste u jedno telo. Sa kojim ciljem? U ostatku poglavlja izložićemo pojedinosti jedne od najvećih rasprava u Svetom pismu o duhovnim darovima. Sveto pismo zahteva krštenje u jedno telo da bi oni koji se krste bili opremljeni duhovnim darovima, koji će im omogućiti da se uključe u Hristovu službu. Očigledno je krštenje za prve hrišćane bilo nezaobilazno povezano sa uključenjem vernika u ostvarenje Hristovog zadatka – sve narode učiniti učenicima.

Krstiti ljude, a ne uključiti ih u službu u skladu sa njihovim duhovnim darovima, znači ne prihvatiti povezanost koju su prva Crkva i apostol Pavle smatrali temeljem Crkve usmerene na evanđeoski rad. Duhovne darove ljudi mogu da razviju samo ako su povezani sa Hristovim telom, sa Crkvom. Zato apostol Pavle u 1. Korinćanima 12 krštenje povezuje sa uključivanjem u »jedno telo«. Bog nas nije doveo Hristu da budemo nezavisni jedan od drugog. Mi smo sastavljeni u jedno telo sa ciljem da jedan drugom pomognemo u razvijanju duhovnih darova da bismo zajednički, kao Crkva, mogli da ostvarimo Hristov zadatak.

37. Subota, 10. septembar 2011.

Određenost zadatka

»A koji god prizna mene pred ljudima, priznaću i ja njega pred Ocem svojim koji je na nebesima. A ko se odrekne mene pred ljudima, odreći ću se i ja njega pred Ocem svojim koji je na nebesima.« (Matej 10:32-33)

Iz svesti prve Crkve o Velikom nalogu proizašao je misionarski nalog koji su Hristovi sledbenici pokušali da ostvare. Prema ovom nalogu u Crkvi je najveću pažnju trebalo dati ostvarenju zadatka. Sve aktivnosti su prosuđivane na osnovu Velikog naloga. Um prvih hrišćana nije bio zaokupljen ničim drugim osim stvaranjem učenika. Elen Vajt to slikovito opisuje ovim rečima:

»Postojao je samo jedan interes. Jedan predmet nadmašio je sve ostale. Sva srca su skladno kucala. Jedina težnja vernika bila je da pokažu sličnost Hristovom karakteru i da rade na širenju Njegovog carstva.«

U ovoj Crkvi, koja je bila zaokupljena hitnim ostvarenjem zadatka, pojavio se apostol Pavle koji je osnivao crkve u svim etničkim grupama u Rimskom carstvu i tako ostvarivao zadatak Velikog naloga. A Pavle crkve nije samo osnivao, već se pobrinuo da budu samostalne, nezavisne od njega i drugih hrišćanskih vođa. Razlog što je Pavle stvorio nezavisni laički model crkve proizišao je iz definicije *učenika* koju je Isus dao prvim učenicima pre davanja Velikog naloga. Pavle je verovao u stvaranje crkve koja neće zavisiti od pastora – crkve koju čine živi učenici što druge čine učenicima.

Moramo se vratiti biblijskom modelu Crkve. Moramo ponovo da postanemo Crkva Velikog naloga. To znači da cilj našeg evanđeoskog rada mora biti prihvatanje biblijskog modela. Naš cilj mora da bude stvaranje učenika, a ne samo vođenje ljudi da poveruju u Hrista. Doći Hristu je prvi korak, ali cilj našeg Gospoda je da ljudi postanu učenici.

Osim toga, poziv na evanđeoski rad mora ponovo da nas podstakne da Veliki nalog stavimo u središte svih svojih aktivnosti od

mesne crkve do Generalne konferencije. On treba da nas prisili da prihvatimo plan osnivanja crkava kao primarni cilj zadatka. Mi smo dovoljno dugo proizvodili jabuke. Vreme je za umnožavanje crkava pomoću novih »jabukovih stabala«. Ove nove crkve ne smeju da budu imitacije starijih modela, već moraju da budu organizovane prema novom pravilu – pravilu nezavisnosti od pastora – jer ljudi zadobijeni u tim crkvama postaju učenici, a ne samo vernici. Adventistička crkva mora ponovo da postane pravi pokret vernika-laika.

38. Subota, 17. septembar 2011.

Povratak biblijskim načelima

»I propovediće se ovo Jevanđelje o carstvu po svemu svetu za svedočanstvo svim narodima. I tada će doći posledak.« (Matej 24:14)

Adventizam tvrdi da je biblijski pokret. Mi tvrdimo da je Biblija jedino pravilo naše vere i života. Ako je tako, adventizam mora da ima misionarsku teologiju i praksu koja je u potpunom skladu sa novozavetnim modelom. Ako adventizam nije usmeren na ostvarenje Velikog naloga, njegovo tvrđenje da je novozavetna Crkva nije verodostojno.

Mi ne zastupamo krutu doslovnost koja nalaže da današnja Crkva mora da ima dvanaest apostola, jer ih je toliko imala prva Crkva. Umesto toga zastupamo stvaranje crkvenog ustrojstva i evanđeoskih planova, koji će biti u skladu sa načelima Novog zaveta. Jasna načela moraju da imaju prednost u ostvarenju Hristovog zadatka i stvaranju učenika umnožavanjem crkava nezavisnih od pastora. Način na koji to ostvarujemo može se razlikovati od novozavetnog jer živimo u drugoj kulturi, ali načela ostaju nepromenjena. Primenu načela na više načina nalazimo i u Novom zavetu koji je zastupao kulturološki pristup bez menjanja temeljnih načela ili vesti o vaskrsu Hristu.

Adventizam je u početku bio jasno podstican željom da ostvari Veliki nalog. Evanđeoski planovi koje su razvili prvi adventisti, a

bili su slični onima u novozavetnoj Crkvi, potpuno su nestali u današnjem adventizmu. Trebalo bi da pokušamo da vratimo ne samo duh ranog adventizma, već i duh ranog hrišćanstva. Ne želimo da zanemarimo adventističke pionire, jer su nas usmerili na pravi put, ali je činjenica da su Crkve u Novom zavetu odisale duhom misionarskog rada. Umesto da se zadovoljimo pristupom iz druge ruke, bolje bi bilo da imitiramo njihov primer izvršavanja evanđeoskog plana, proistekao iz svesti o zadatku kao što vidimo u novozavetnoj Crkvi. Adventistički zadatak je pre potekao iz Mateja 24,14. nego iz Velikog naloga u Mateju 28,16-20. Crkva nije zanemarila Veliki nalog, ali je bila više usmerena na Matej 24,14.

39. Subota, 24. septembar 2011.

Ostvarenje zadatka i Hristov drugi dolazak

»Izađe vreme i približi se carstvo Božje; pokajte se i verujte jevanđelje.« (Marko 1:15)

U srcu adventističkog poslanja bilo je propovedanje Hristove vesti svim narodima da bi se ubrzao dolazak našeg Gospoda. Drugi Hristov dolazak bio je iskra koja je zapalila adventistički evanđeoski rad tokom više od sto pedeset godina. Ponekad je primarna pobuda za ostvarenje ovog zadatka bila završavanje Hristovog dela da bi On mogao da dođe, a ne spasavanje izgubljenih. Ovaj drugi motiv nije bio zanemaren, već jednostavno nije bio primarna pobuda u mislima većine. Posledica je da smo povremeno imali sebično shvatanje evanđeoskog rada. Bili smo više zaokupljeni pridobijanjem izgubljenih kako bismo mogli da pođemo na Nebo, nego pridobijanjem izgubljenih zbog njih samih i Gospoda.

Međutim, Isus je više zainteresovan za spasavanje izgubljenih nego za ostvarenje evanđeoskog zadatka da bi mogao da se vrati. Ali nada u dolazak našeg Gospoda, ako se pravilno primeni, može biti iskra koja će pomoći Crkvi da se prihvati svog misionarskog zadatka.

Ako se, kako to adventisti veruju, približava kraj vremena milosti i Hristov dolazak, onda je od najveće važnosti da se u celom svetu stvara što više učenika. Isus dolazi! Oni koji nisu postali Njegovi učenici, biće izgubljeni. Ova misao je nepodnošljiva, posebno kad su izgubljene osobe naši poznanici. Zbog toga Crkva kao celina, i svako od nas pojedinačno, u ovo poslednje vreme mora da se uključi u stvaranje učenika. Podsticaj poslednjih dana treba da bude pridobijanje izgubljenih zato što Isus dolazi, a ne zato da ostvarimo zadatak da bi On mogao da dođe i povede nas kući.

Ali adventističko poslanje možemo pravilno da razumemo samo u okviru naše nade u Gospodnji povratak. Mi vidimo da je Bog osnovao našu Crkvu da objavi posebnu, jedinstvenu vest celom svetu. Ova vest nije samo objavljivanje »Radosne vesti« o spasenju u Hristu, već i »Radosna vest« da se naš Otkupitelj uskoro vraća. Adventistička vest, koju je dao Bog, treba da pripremi ljude da sretnu svog Cara – ljude koji su stvarno postali učenici. Adventistička vest o pripremi uklapa se u Isusov opis učenika. Ranije datu definiciju učenika mi adventisti moramo imati na umu kad tvrdimo da ljudi moraju da se pripreme za Hristov dolazak.

Ako je zadatak Adventističke crkve u ove poslednje dane stvaranje učenika koji su spremni da iziđu pred Isusa zato što su Mu potpuno posvetili svoj život, onda je njen posao u pripremanju ljudi za Hristov dolazak jednak poslu koji su imali prvi hrišćani kada su druge učili da budu učenici. Ovaj zadatak je danas mnogo hitniji zbog blizine Hristovog dolaska. Teolog Orlando Kostas dobro prikazuje adventistički zadatak:

»Cilj evangelizacije nije samo podsticanje rasta Crkve ili samo pomaganje pojedincima da se spasu. Sveobuhvatni cilj evangelizacije je objaviti Božje carstvo kao što je utelovljeno u Isusu Hristu i kao što ga je prikazao Sveti Duh. Na ovaj način evangelizacija priprema put za objavu carstva slave.«

— IV tromesečje —

40. Subota, 01. oktobar 2011.

Trostruka anđeoska vest

»I videh drugog anđela gde leti posred neba, koji imaše večno jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakom plemenu, i jeziku i kolenu i narodu.« (Otkrivenje 14:6-12)

Trostruka anđeoska vest iz Otkrivenja 14,6-12 je temelj adventističkog identiteta. Ovaj odlomak opisuje posebnu vest tri anđela koja treba da pripremi ljude za Hristov dolazak. On je postao srce adventizma do te mere da sliku ova tri anđela uzimamo kao znak prepoznatljivosti naše Crkve. Adventističko shvatanje zadatka ne može da se odvoji od vesti tri anđela. Dok u Mateju 24,14. nalazimo nalog, Otkrivenje 14,6-12. daje nam vest kojom ostvarujemo nalog:

»I videh drugog anđela gde leti posred neba, koji imaše večno Jevanđelje da objavi onima koji žive na zemlji, i svakome plemenu i jeziku i kolenu i narodu. I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.

I drugi anđeo za njim ide govoreći: pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnim vinom bludničenja svojega napoji sve narode.

I treći anđeo za njim ide govoreći glasom velikim: Ko se god pokloni zveri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo svoje ili na ruku svoju, i on će piti od vina gneva Božijega koje je nepomešano utočeno u čašu gneva njegova, i biće mučen ognjem i sumporom pred anđelima svetima i pred Jagnjetom. I dim mučenja njihova izlaziće va vek veka; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zveri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina. Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu.«

Ako budemo usmereni isključivo na Matej 24,14 – naše shvatanje zadatka biće prvenstveno propovedanje. Prema tom shvatanju, dokle god se Jevanđelje propoveda, bilo ono prihvaćeno ili ne, zadatak se ostvaruje. Ali Matej 24,14. ne može da se odvoji od cilja u Velikom nalogu iz Mateja 28,19 – stvaranja učenika. Lepota teksta sa vestima tri anđela je u tome što okuplja sve elemente oba teksta u Mateju. Ovde nalazimo propovedanje večnog Jevanđelja celom svetu. Ova objava donosi rezultat – postojanost svetih koji čuvaju Božje zapovesti i veru u Isusa. Kao cilj Isusovog Velikog naloga u Mateju, i cilj vesti tri anđela je stvaranje naroda koji izvršava Božje zapovesti. Ovaj tekst jasno govori o stvaranju učenika.

Osim cilja stvaranja učenika, ovaj tekst sadrži i hitnost izraženu u Mateju 24,14. Ova posebna vest o večnom Jevanđelju mora se objavljivati s obzirom na neposrednu blizinu Hristovog dolaska. Njena apokaliptična upozorenja treba da ukažu na hitnu pripremu naroda koji izvršava Božje zapovesti i ostaje veran Isusu.

Budući da je adventistički misionarski zadatak usmeren na ostvarenje vesti tri anđela, skloni smo čak da ovaj tekst smatramo prvenstveno namenjenim za objavljivanje. Zbog toga smo se usredsredili na to da svetu objavimo vest koju će on ili prihvatiti ili odbaciti. Ali ovaj tekst i njegovu veliku vest treba, naprotiv, videti kao sredstvo pripreme ljudi za Hristov dolazak. Cilj našeg evanđeoskog zadatka nije objavljivanje ove vesti – cilj našeg zadatka je stvoriti učenike koji će spremni dočekati Isusa kad dođe. Samo ako se usmerimo na razvoj ljudi, videćemo važnost vesti koju po Božjem nalogu treba da objavimo svetu.

Ovi elementi uvek su bili prisutni u adventističkom evanđeoskom radu. Ali mi smo postupali kao da je naš zadatak samo objavljivanje biblijskih istina. Propustili smo da ove istine primenimo tako da

pomognemo ljudima u razvijanju duhovnosti koja će im omogućiti da sazru kao hrišćani. Moja želja je da premestimo težište naših istina tako da one stvarno razviju učenike, a ne samo ljude koji veruju u niz doktrina.

Zato adventizam kao osnovu svog zadatka mora da vidi tekst iz Otkrivenja 14,6-12. A vest tri anđela možemo ispravno da razumemo samo ako imamo na umu Veliki nalog. Otkrivenje 14 moramo smatrati produžetkom Jovanovog komentara Velikog naloga koji treba ostvariti u ove poslednje dane istorije čovečanstva. Cilj vesti tri anđela potpuno je isti kao i cilj Velikog naloga – stvaranje učenika koji izvršuju Božje zapovesti i ostaju verni Isusu. Takvi ljudi su duhovno razvijeni, zreli hrišćanski učenici koji su, u punom smislu te reči, spremni da sretnu Isusa kada se vrati.

41. Subota, 08. oktobar 2011.

Sto četrdeset četiri hiljade

»I videh, i gle, Jagnje stajaše na gori sionskoj i s njim sto i četrdeset i četiri hiljade, koji imahu ime Oca Njegova napisano na čelima svojim. I čuh glas s Neba kao glas voda mnogijeh i kao glas groma velikoga; i čuh glas gudača koji guđahu u gusle svoje. I pevahu kao novu pesmu pred prestolom i pred četiri bića i pred starešinama; i niko ne mogaše naučiti pesme, osim onih sto i četrdeset i četiri hiljade koji su otkupljeni sa zemlje. Ovo su oni koji se ne opoganiše sa ženama, jer su devsvenici, oni idu za jagnjetom kud god ono pođe. Ovi su kupljeni od ljudi prvenci i Bogu i Jagnjetu. I u njihovim ustima ne nađe se prevara, jer su bez mane pred prestolom Božijim.« (Otkrivenje 14:1-5)

Crkva mora ne samo da razume šta pokreće njeno doživljavanje zadatka, već treba da zna i šta želi da postigne propovedanjem vesti tri anđela. U prethodnom poglavlju utvrdili smo da cilj našeg evanđeoskog zadatka mora da bude priprema učenika koji će biti

spremni da sretnu Isusa kada dođe. Krajnji proizvod nalazimo u samoj vesti tri anđela. Otkrivenje 14,12. kaže da će ove vesti stvoriti narod koji izvršava Božje zapovesti i čuva veru u Isusa. U ovom poglavlju želimo da pokažemo da je to cilj adventističkog evanđeoskog zadatka i da ga nalazimo u Otkrivenju 14. Adventisti takođe vide vezu između propovedanja ove vesti i sto četrdeset četiri hiljade, spomenute u pročitanim stihovima.

Prema adventističkom verovanju, sto četrdeset četiri hiljade predstavljaju narod spreman da sretne Isusa u vreme Njegovog drugog dolaska. Ova grupa nije zatvorena; ona obuhvata ljude koji potiču iz svih naroda na Zemlji a spremni su da sretnu svog Cara koji se vraća. Adventisti smatraju da propovedanje vesti tri anđela treba da stvori narod koji je opisan u ovim stihovima. Zbog toga u vest trojice anđela mora biti uključeno i sredstvo kojim druge možemo da učinimo učenicima. Ako vest daje ovakve ljude, onda vest stvara učenike. Zato je cilj adventističkog evanđeoskog zadatka stvaranje ljudi koje broj sto četrdeset i četiri hiljade simbolizuje kao celo mnoštvo otkupljenih prilikom Isusovog drugog dolaska. Primetimo koje karakteristike ovog naroda spremnog za Hristov dolazak naglašava Jovan u ovom tekstu:

1. Na svojim čelima imaju napisano Očevo ime (stih 1). Ovi ljudi su potpuno posvećeni Bogu; zato Otac može da ih označi svojim imenom, čime pokazuje da Mu u potpunosti pripadaju. Samo onaj ko nekome potpuno pripada može na sebi imati napisano njegovo ime. Budući da su tako prikazani, moramo pretpostaviti da ovi ljudi u potpunosti priznaju Hrista za Gospodara.

2. Oni su otkupljeni (stih 2). Oni pripadaju Bogu jer ih je otkupio krvlju sa Golgote. Samo krvlju otkupljeni grešnici mogu biti spremni za susret sa Isusom. Učitelj ih ne poziva da budu samo učenici, već učenici koji su u potpunosti prihvatili Isusa Hrista za Spasitelja. To je temelj našeg učenja.

3. Imaju čistu veru. Suprotno onima koji piju vavilonsko vino i podaju se njenom bludu, ovaj narod se nije okaljao velikim Vavilonom. Nije pio od njegovog vina niti se odao bludu sa njim. Uprkos sveopštem otpadu poslednjih dana – otpadu koji bi mogao, prema Svetom pismu, da zavede i izabrane (Matej 24,24) – ovi ljudi

su sačuvali čistu Isusovu veru. Ova odanost Isusovoj nauci posledica je njihovog potpunog posvećenja Njemu.

4. Oni stalno prate Isusa. Nasuprot onima koji slede zver i njenu ikonu, Otkrivenje oslikava narod koji sledi Isusa. On Ga sledi u svemu. Ne samo što su poučeni, već rade sve ono što je Isus zapovedio. Poslušnost ima važno mesto u životu ovih učenika, jer su potpuno predani Isusu kao gospodaru. Poslušnost za njih nisu »dela«. Oni su poslušni zato što su postali izvorni Isusovi učenici.

5. Oni stoje bez mane pred Božjim prestolom, neokaljani. Ne stoje pred Njim u svojoj pravednosti, već su sveti zato što su otkupljeni, kako je gore rečeno. Zaogrnuti su Hristovom pravednošću; zato su opravdani na sudu i proglašeni spremnim da sretnu Isusa i dođu na Nebo. Oni ne »glume« učenike, već su pravi Isusovi učenici, pojedinci koji su Isusu Hristu dali prvo mesto u svom životu.

Ovih pet osobina pravih svetaca, spremnih da sretnu Isusa prilikom Njegovog dolaska, podsećaju na karakteristike prvih učenika kako ih je Isus opisao u Jevanđeljima. To su oni koji su potpuno prihvatili Hrista za gospodara, koji Ga slede u savršenoj poslušnosti. Sve što Veliki nalog sadrži, ovde je navedeno u pojedinostima. Otkrivenje 14,1-12. ne opisuje samo one koji su cilj evanđeoskog zadatka Crkve u poslednje vreme, već iznosi i vest koju treba objaviti da bi se rodili ljudi koji će živeti kao pravi učenici Isusa Hrista.

42. Subota, 15. oktobar 2011.

Autentični učenici u poslednje vreme

»I reći će se u ono vreme: Gle, ovo je Bog naš, Njega čekasmo, i spašće nas; ovo je Gospod, Njega čekasmo; radovaćemo se i veselicećemo se za spasenje Njegovo.« (Isaija 25:9)

Adventistička vest, sažeta i usredsređena na Otkrivenje 14, potekla je od samog Boga da ovu Crkvu upozori na ozbiljnost Velikog

naloga. Otkrivenje 14. pomaže nam da razumemo pojedinosti vezane za vreme učenja. To više nije neodređeni izraz, već vrlo stvaran. U ove poslednje dane nema izgovora da naš zadatak bude nejasan. Otkrivenje 14. potpuno nam objašnjava pojam učenika u ove poslednje dane.

Cena učenja u poslednje vreme ne razlikuje se od cene u bilo kome drugom razdoblju ljudske istorije. Bog od svojih učenika očekuje da proizvedu nove iskrene, potpuno posvećene učenike u svakom razdoblju Crkve. Ovo je posebno važno u poslednje vreme kada će Bog svojim Drugim dolaskom završiti Hristov evanđeoski zadatak. Adventistički hrišćani treba da prednjače ispred svih hrišćanskih grupa koje se trude da druge učine učenicima, jer imaju dublje razumevanje Velikog naloga razrađenog u vesti trojice anđela.

Ako je cilj adventističkog evanđeoskog zadatka da stvori narod opisan u Otkrivenju 14,1-5, naš plan evangelizacije mora da sledi Otkrivenje 14,6-12. Ovu jedinstvenu vest moramo da objavimo imajući na umu skori Hristov dolazak. Naš evanđeoski nalog, koji potiče iz Velikog naloga koji je obrađen u vesti iz Otkrivenja 14, mora da bude smernica za ostvarenje našeg zadatka. Zbog toga adventisti ne mogu da se zadovolje samo dovođenjem ljudi Hristu, već se trude da od njih stvore učenike. Adventistički zadatak moguće je razumeti samo ako imamo na umu Otkrivenje 14. i stvaranje učenika u skladu sa Velikim nalogom.

U tom smislu adventistička evanđeoska metodologija mora da bude usmerena na stvaranje učenika. Budući da su mnoge današnje crkve usmerene na sticanje članova i u svoju zajednicu primaju ljude koji su samo prihvatili Isusa za Spasitelja, one ne stvaraju učenike. Zato adventisti ne smeju slediti popularne evanđeoske programe koji su usmereni samo na to da ljude dovedu Hristu. Bog nije uputio svojoj Crkvi poziv da ljude samo dovodi Isusu, već i da ih poziva da postanu izvorni učenici. Ako to u našem evanđeoskom radu nedostaje, onda smo izneverili nalog pa se ne razlikujemo od mnogih drugih Crkava. Ono što adventizam čini jedinstvenim je naše razumevanje učenja.

Veslijevski koreni adventizma

»Jer carstvo Božije nije u reči nego u sili.« (1. Korinćanima 4:20)

Adventizam danas mora da se vrati svojim veslijevskim korenima. Vesli i Vitfeld propovedali su otprilike u isto vreme. Obojica su bili uspešni evanđelisti, ali dok su se mnogi Vitfeldovi obraćenici vratili u svet, Veslijevi su se umnožavali. Razlika je bila u njihovoj evanđelističkoj metodologiji. Vitfeld je svoje slušaoce vodio samo da prihvate Hrista, dok je Džon Vesli uključivao obraćenike u grupe za proučavanje gde su mogli da postanu učenici.

»Retko kad je (ako uopšte jeste) pozivao ljude da prihvate Hrista i postanu učenici na licu mesta... Najčešće ih je pozivao da se pridruže nekoj grupi – ponekad tek osnovanoj, koja bi se sastala te večeri.«

Budući da se Vesli usmerio na stvaranje učenika, njegova metoda je bila više usklađena sa velikim nalogom nego Vitfeldova. Adventističko shvatanje evanđeoskog zadatka više je u skladu sa Veslijem nego Vitfeldov. To je jedan od razloga za značajan napredak adventizma. Tokom niza godina isticali smo učenje kao osnovu za članstvo umesto jednostavnog prihvatanja Hrista. Zbog toga smo mogli bolje da sačuvamo žetvu koju nam je Bog dao od Crkava koje nisu naglašavale vreme učenja. Međutim, sada nam sve više pretil gubitak novih vernika. Što više stavljamo težište na prihvatanje Hrista kao osnove za članstvo, a manje ističemo izvorno učenje, to će biti veći broj onih koji neće ostati u Crkvi. To je direktna posledica sadašnje adventističke evanđeoske metodologije koja manje naglašava stvaranje učenika. Počeli smo da se krećemo Vitfeldovim umesto Veslijevim putem.

»Moj brat Vesli je mudro postupao. Duše koje su se probudile zahvaljujući njegovoj službi pridružio je grupi i tako sačuvao plodove svog rada. Ja sam ovo propustio i moji ljudi su kao užad od peska.« (Citirano u *Ayling*, 1979., str. 201.)

Adventizam neguje veslijevsko shvatanje evanđeoskog rada. Sadašnja tendencija je da se napuste veslijevski koreni i pređe na kalvinističko Vitfeldovo shvatanje evanđeoskog rada. Zbog svoje kalvinističke teologije Vitfeld je smatrao da su ljudi koji su prihvatili Hrista predodređeni da budu spaseni. Zato nije postojalo ništa što bi se popravilo u vremenu učenja, budući da su oni već bili spašeni. Mi ne smemo da imitiramo ovu teologiju. Samo ako budemo usmereni na stvaranje pravih učenika, moći ćemo stvarno da ispunimo zadatak koji je Hristos dao svojim prvim učenicima i posle je šire objasnio u posebnoj vesti u Otkrivenju 14 – vesti tri anđela – toj posebnoj vesti Hrišćanske adventističke crkve.

Od najveće važnosti je da se Adventistička crkva vrati modelu crkvenog rasta prema kome treba stvarati učenike, ako stvarno mislimo da ostvarimo zadatak prikazan u Otkrivenju 14,1-12. i u Mateju 28,16-20. U sledećem poglavlju ispitaćemo načine na koje izlaganje adventističke doktrine, kako je pokazano u vesti trojice anđela u Otkrivenju 14, priprema ljude da postanu učenici.

44. Subota, 29. oktobar 2011.

Biblijska nauka i učenje

»Jer nisam mislio da znam šta među vama osim Isusa Hrista, i to raspetog.« (1. Korinćanima 2:2)

Adventizam, pre svega, ima evanđeosku vest koju treba objaviti svetu. Temelj našeg spasenja je Hristos naš Spasitelj. Potrebne su promene, ne u temelju spasenja, već u metodologiji evanđeoskog rada kako bi bio više usmeren na stvaranje učenika nego na pozivanje ljudi da naprave prvi korak u prihvatanju Hrista. Jevanđelje koje propovedamo mora da obuhvati opredeljenje za Hrista kao Spasitelja i Gospoda. Od novih obraćenika moramo da tražimo da postanu pravi učenici Onoga koga su prihvatili za Spasitelja.

Jevanđelje je »Radosna vest« da Isus Hrist ljudima oprašta grehe zahvaljujući svojoj smrti na Golgoti. To je izuzetno radosna vest. Ljudi ne mogu da učine ništa za oprostjenje svojih grehova – to može samo Hristova žrtva. Grešnici postaju pravedni ne po delima koja čine, već isključivo po Hristovoj prolivenoj krvi.

Kao adventisti ne moramo da propovedamo neko novo Jevanđelje. Ako želimo da ispunimo Otkrivenje 14,6-12, moramo da propovedamo večno Jevanđelje o spasenju isključivo milošću. Mi možemo da ga stavimo u okvir skorog Hristovog dolaska, ali ne smemo, ne usuđujemo se da išta dodamo temelju spasenja, jer njega postižemo samo verom u Hrista. Učenje ne sme da se smatra temeljem spasenja, već njegovim plodom.

Prvi korak u pripremi ljudi da budu spremni za Hristov dolazak je povesti ih u podnožje krsta i potpunog prihvatanja Isusa, Onog koji ih oblači u predivne haljine svoje čiste pravednosti i spasava od greha. Ovu pravednost ne postižu ljudskim zaslugama, već isključivo Božjom milošću.

Kad ljudi jednom uspostave spasonosni odnos sa Isusom, moramo od njih stvoriti učenike. U prvoj fazi stvaranja učenika od novog hrišćanina se očekuje odluka da u životu postane učenik, što uključuje obnovu Božje slike. Ljudski rod je fizički, umno i duhovno stvoren po Božjoj slici. Ali ova slika je oštećena grehom. 1. Mojsijeva 3,6. pokazuje da su ljudi sagrašili, čak i pre nego što su uzeli zabranjeni plod:

»I žena videći da je rod na drvetu dobar za jelo i da ga je milina gledati i da je drvo vrlo drago radi znanja, uzabra roda sa njega i okusi, pa dade i mužu svojemu, te i on okusi.«

Greh je nastao u Evinom umu, još pre nego što je učinila vidljivo delo. Jedenje ploda bilo je prirodna posledica njene pale ljudske prirode. Tako je ljudski rod, stvoren po Božjoj slici, fizički, umno i duhovno odstupio od te slike. Eva je fizički videla da je drvo dobro za jelo; duhovno je videla da je primamljivo za oči (oči su simbol duhovne prirode), a umom je videla da je stablo bilo vrlo poželjno zbog sticanja mudrosti. Pad naših praroditelja bio je potpun – oni su fizički, umno i duhovno odstupili od božanske slike. Iskušenja spolja

sada su našla odjeka u ljudskom srcu i njihove su se noge neprimetno okrenule zlu. Posledica pada ljudske prirode bio je greh.

Isusova namera stvaranja učenika uključuje potpunu obnovu Božje slike u ljudskim bićima zahvaljujući Hristovom otkupiteljskom delu na Golgoti. Isus je u ljudsku istoriju ušao kao savršen primer. Njegova namera za ljudski rod je potpuna obnova Božje slike. Međutim, to nije obnova koja se temelji na »delima«, već obnova koju omogućuje isključivo pobjeda samog Isusa.

45. Subota, 05. novembar 2011.

Hristova pobjeda kao naša pobjeda

»Tada reče njemu Isus: Idi od mene, sotonu; jer stoji napisano: Gospodu Bogu svom poklanjaj se i Njemu jedino služi.« (Matej 4:10)

U pustinji gde je bio iskušavan, Isus je prošao sve što su prošli i naši praroditelji, ali tamo gde su oni pali, On je izvojevao potpunu pobjedu nad neprijateljem. Time što je nadvladao prvo iskušenje – pretvaranje kamenja u hleb – izvojevao je fizičku pobjedu. Dok je ljudski rod pao zbog iskvarenog apetita, Isus je izvojevao pobjedu nad iskvarenim apetitom u prilog ljudskom rodu. Prihvatanjem Njegove pobjede, u nama se fizički može obnoviti Božja slika.

U drugom iskušenju, u kome je odbio da skoči sa vrha Hrama, Isus je izvojevao pobjedu za ljudski rod u umu. Odupro se iskušenju oholosti, jer je ona u suštini srž ovog iskušenja. Učiniti čudo zato da bi Ga narod prihvatio kao Mesiju, samo zato da zadovolji lični ponos, bilo bi upravo suprotno onome što bi učinio um u kome je potpuno obnovljena Božja slika. Učestvovanjem u Njegovoj pobjedi, u našem umu može da se obnovi Božja slika.

U trećem iskušenju Isus je izvojevao duhovnu pobjedu time što je odbio lažno poštovanje. Srž lažnog poštovanja je slaviti sebe. Suština greha je uzvisivanje sebe, a to je bila srž Luciferove pobune. On je

stalno pokušavao da uzdigne sebe. Prihvatanjem Isusove pobjede nad duhovnom ohološću, mi možemo da se oslobodimo slavljenja stvorenja i doživimo istinsko slavljenje Stvoritelja.

Isusova pobjeda u svemu je bila potpuna – u fizičkom, umnom i duhovnom pogledu. Sve što je Adam izgubio grehom, u Hristu je ponovo vraćeno. On nudi svoju pobjedu onima koji prihvate večno Jevanđelje. On ima pravo da je ponudi zbog onoga što se dogodilo na Golgoti. Na ovaj način Hristova pobjeda prestaje da bude borba jedne osobe sa grehom pre dve hiljade godina. Svaki pojedinac koji prihvati Isusa ima uzvišenu prednost da postane Njegov učenik i bude pobjednik.

Cilj večnog Jevanđelja je da Hristovu pobjedu usadi u život onih koji su Ga prihvatili za svog Spasitelja. To je prvi korak u procesu stvaranja učenika za one koji su obnovili savez sa Bogom. Kad prihvate Isusa, novim vernicima treba ukazati na pobjedu kojom Hristos u njima želi da obnovi božansku sliku. Isus ne želi samo da nas izbavi od greha; On očekuje da Njegov narod postigne potpunu pobjedu nad grehom zahvaljujući Njegovoj pobjedničkoj snazi.

46. Subota, 12. novembar 2011.

Prva andeoska vest

»I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene!« (Otkrivenje 14:7)

Otkrivenje 14,7. nagoveštava obnovu božanske slike kao posledicu propovedanja večnog Jevanđelja. Tri zahteva u ovom stihu – »bojte se Boga«, »zahvalite mu« (»podajte mu slavu«) i »poklonite se« – sadrže vest o obnovi propovedanoj u okviru večnog Jevanđelja u pripremi za Hristov dolazak. Poziv da se bojimo Boga u ovom tekstu podseća na definiciju mudrog Solomuna: »Strah je Gospodnji početak mudrosti.«

Poziv da se bojimo Boga predviđa obnovu uma otkupljenog naroda u Božju sliku. Njime su otkupljenici pozvani da postanu učenici tako što će očistiti svoj um – razmišljajući o onome što je istinito, što je časno, što je pravedno, što je čisto, što je ljubazno, što je hvale vredno. U ovo poslednje vreme zagađenja uma, poziv na učenje zahteva od onih koji su se odazvali Jevanđelju da očiste svoj um razmišljanjem o plemenitim osobinama svoga Gospoda. U pripremi ljudi za Gospodnji dolazak ne možemo da zanemarimo hrišćansko načelo svetosti uma.

Adventizam je u ovome uvek zastupao visoka načela, ali je važno da ih prikažemo kao životno važan deo dela koje treba obaviti u pripremi ljudi za Hristov dolazak. U ovo doba kad Holivud pokušava da privuče našu pažnju svakojakim porocima i prljavim mislima, mi treba da naglašavamo potrebu da svoj um održimo čistim, a ne da samo tvrdimo kako ne treba ići u bioskop. Čišćenje uma zahteva uklanjanje svega što u ovom svetu privlači našu pažnju. Treba da odbacimo sve ono što um odvlači od Hrista. Tako načelo obnove uma postaje mnogo važnije od svega ostalog. Umesto da doktrine jednostavno iznesemo kao hladan popis onoga šta treba a šta ne treba raditi, mi izlažemo velika načela Božje reči i prepuštamo ljudima da koriste svoj od Boga dani um za donošenje ispravnih odluka. Takve odluke ljudi donose u trenutku kada umno obnovljeni po Božjoj slici postaju pravi Isusovi učenici.

47. Subota, 19. novembar 2011.

Dati slavu Bogu

»I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene!« (Otkrivenje 14:7)

Drugi zahtev iz Otkrivenja 14,7 poziva ljude da daju slavu Bogu. Iako postoji mnogo načina da hrišćani slave Boga, apostol Pavle spominje jedan koji ne bismo smeli da zanemarimo:

»Ili ne znate da su telesa vaša crkva svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga i niste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite dakle Boga u telesima svojim, što je Božije.«

Poziv da proslavimo Boga jasno je povezan sa fizičkom obnovom ljudskog roda jer je telo Božji hram. Primetimo da je misao o telu kao božanskom hramu povezana sa otkupljenim narodom, kupljenim po ceni plaćenju na Golgoti. Hristos se trajno nastanjuje u telu Gospodnjih otkupljenika. Ovi otkupljenici poštuju svoje telo kao Božji stan. To poštovanje pokazuje brigom o svom telu-hramu i uzdržavanjem od polnog nemorala.

Upravo u ovom adventisti moraju da zastupaju svoja shvatanja o zdravlju vodeći brigu o telu-hramu, tako što će se uzdržavati od svega što je štetno, a umereno koristiti ono što je dobro. I ovo je deo fizičke obnove Božje slike. Ali sve to nikad ne smemo da prikažemo kao sredstvo spasenja, budući da Sveto pismo jasno pokazuje da je briga oko tela-hrama poverena samo spasenom narodu.

Kad ljudi odluče da postanu Isusovi učenici i kada Ga prihvate za svog ličnog Spasitelja, prvi korak u stvaranju učenika je započinjanje procesa obnove po Božjoj slici. Jedan deo tog procesa je fizička obnova. Tako treba da prikažemo našu vest o zdravlju. To je razlog zbog koga zahtevamo da se osoba pre krštenja odrekne duvana. Otkupljeni ljudi, čija tela pripadaju Bogu, moraju da pokažu da Hristos u potpunosti upravlja njihovim telom. Sve ovo pripada početku učenja. Ako osoba i posle prihvatanja Hrista nastavlja da koristi duvan, ona pokazuje da Isusu nije dopustila da potpuno upravlja njenim životom.

Prepuštanje Isusu da ima potpunu kontrolu nad životom, srž je Isusovog shvatanja učenja. Kada je bogati mladić došao Isusu, On je od njega tražio da se odrekne onoga što je upravljalo njegovim životom – bogatstva. Kada je to odbio, nije mogao da bude Njegov učenik. To ne znači da svako ko je bogat mora da se odrekne svog bogatstva, ali ako želimo da budemo Hristovi učenici, moramo biti spremni da Bogu predamo sve. Mnogi polažu ispit upravo po pitanju pušenja. Spremnost da se odreknu pušenja i dopuste Isusu da im da pobedu nad njim, sličan je ispitu pred kojim se našao bogati mladić. Isus očekuje da potpuno vlada životom onih koji žele da postanu Njegovi učenici. Vest o zdravlju data je u ove poslednje dane kao ispit naše spremnosti da dopustimo Isusu da u potpunosti upravlja našim telom.

Klanjanje Bogu

»I govoraše velikim glasom: Bojte se Boga, i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova; i poklonite se onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene!« (Otkrivenje 14:7)

Treći poziv u Otkrivenju 14,7. je »poklonite se«. Ovaj poziv je vezan uz duhovnu obnovu Božje slike. Oni koji su otkupljeni večnim Jevanđeljem nisu pozvani da se samo poklone, već da se poklone »Stvoritelju neba i zemlje, mora i izvora vodenih«. Otkupljeni narod pozvan je da ponovo uspostavi zajednicu sa svojim Stvoriteljem. Ovaj deo Otkrivenja 14,7. direktno citira četvrtu zapovest Dekaloga:

»Poklonite se Njemu koji stvori nebo i zemlju i more i izvore vodene!«

»Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i što je god u njima, a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.«

Ovde je adventistička vest o svetkovanju Subote povezana sa veću tri anđela. Otkupljeni obnavljaju u sebi Božju sliku svetkovanjem Njegovog pravog sedmog dana stvaranja. Svetkovanje Subote, kao i druge predmete vezane uz obnovu, ne smemo da smatramo sredstvom spasenja, već aktivnošću otkupljenih koji u potpunosti pokušavaju da postanu Isusovi učenici.

Palom ljudskom rodu Subota nije data kao simbol ljudskog, već Božjeg odmora. Otkupljeni su pozvani da uđu u Božji počinak svetkovanjem Božjeg sedmog dana, Subote. Svrha ovog počinka vidi se u davanju Subote prvim ljudima u bezgrešnom Edemu. Prema izveštaju o stvaranju u 1.Mojsijevoj, Adam i Eva su bili stvoreni šestog dana sedmice stvaranja. Njihov prvi puni dan na ovoj planeti bila je Subota. Nije im bio potreban odmor, jer još nisu radili. Umesto toga, bili su pozvani da proslave Božji odmor – vreme koje će im omogućiti da bolje upoznaju svog Stvoritelja. Sveto pismo kaže da je svrha Subote da osigura vreme za zajednicu sa Bogom.

Hršćani koji se pripremaju za Hristov dolazak žele da uđu u Božji počinak. Zbog toga sedmog dana prestaju sa fizičkim radom da bi to vreme iskoristili za razvijanje zajedništva sa svojim Stvoriteljem. Subota je prvenstveno vezana za odnose. Istorija čovečanstva došla je do tačke u kojoj je neophodno da ljudi, ako žele da postanu učenici, uzmu vremena za razvijanje zajedništva s Bogom. Subota osigurava ovaj predah – dvadeset četiri sata svake sedmice kada se pojedinačno oslobađamo svetovnih poslova da ovo vreme možemo da provedemo u upoznavanju Boga.

Subota prikazana u takvom svetlu ima mnogo veću snagu nego ako se prikazuje samo kao Božja zapovest. Tako ljudi počinju da shvataju da mogu postati Isusovi učenici samo ako je u njima obnovljena Božja slika, da moraju imati vremena za druženje sa Bogom. To je svrha subotnog odmora. Na našim evangelizacijama uglavnom se ograničavamo na to da Subotu prikažemo kao sedmi dan. Posledica je da smo u Crkvu doveli mnoge koji »svetkuju« pravi dan, ali ne poznaju njegovu funkciju. Kada istinu o Suboti povežemo sa zajedništvom sa Isusom, to daje dodatnu snagu objavljivanju Jevanđelja. Ljudi počinju da uviđaju da je svetkovanje Subote od najvećeg značaja zato što je povezano sa učenjem, a ne zato što bi bilo sredstvo spasenja. U tom slučaju svetkuju Subotu zato što žele da provedu vreme sa Bogom; svesni su da je u svetu poslednjih dana najvažnije zajedništvo sa Bogom.

Svetkovanje Subote je uslov za krštenje u adventizmu, i to s pravom, jer ljudi time pokazuju da dopuštaju Bogu da upravlja njihovim vremenom i da žele da se u njima obnovi duhovna Božja slika. Kako možemo da krstimo one koji sa Isusom ne žele da provode vreme koje On od njih traži? Odbijati svetkovanje Subote znači odbijati da se postane Isusov učenik. A zato što Subotu nismo povezali sa zajedništvom sa Isusom, ljudi nisu shvatili njenu važnost; ali ako je povežemo sa zajedništvom sa Isusom, biće spremni da je svetkuju. U tom slučaju svetkovanje Subote postaje uzbudljiva, nova istina za one koji su tek došli Hristu. Oni u Bogu počinju da uviđaju Biće, koje sa njima želi da uspostavi prisnu vezu tako što će sa njima svake sedmice provesti subotu, svoj dan.

Prema tome, poziv prvog anđela objavljuje da večno Jevanđelje spasava ljude za Hrista i započinje delo obnove. On zahteva trostruku

obnovu Božje slike: čišćenje uma, održavanje tela u dobrom zdravlju oslobođenog polnog nemoralna i odvajanje vremena za razvoj lične zajednice sa Hristom svetkovanjem Subote. Zato je vest prvog anđela u osnovi slična Isusovom pozivu da ljudi postanu Njegovi učenici čime pokazuju da je On apsolutni Gospodar njihovog života.

49. Subota, 03. decembar 2011.

Potreba sveta

»Potom čuh glas Gospodnji gde reče: Koga ću poslati? I ko će nam ići? A ja rekoh: Evo mene, pošalji mene.« (Isaija 6:8)

Cilj adventističke metodologije evanđeoskog rada mora da bude stvaranje učenika u skladu sa Velikim nalogom i vestima trojice anđela. Ova metodologija zahteva više nego što većina protestantskih Crkava tradicionalno smatra potrebnim za evangelizaciju. Priprema za krštenje i članstvo u Adventističkoj crkvi mora da bude usklađena sa Isusovim pozivom da ljude prvo učinimo učenicima a onda ih krstimo. Posle krštenja treba ih i dalje poučavati da bi u svom duhovnom životu bili samostalni i da ne zavise od plaćenih pastora za duhovnu potporu.

Ovaj poziv za učenje nije poziv na savršenstvo, već na potpunu predaju Hristu kao Gospodaru. Hristos mora potpuno da zavlada životom onih koji su Njegovi učenici. Tragedija sa kojom se adventizam danas suočava je što mnogi u Crkvi ne žive životom koji pokazuje potpunu predaju Hristu. Teško je dovesti nove ljude u ovakvu vrstu učenja kada sadašnji vernici ne žive u skladu sa njim. Ali negde moramo početi. Ako želimo da revolucijom obuhvaćene crkve proizvede učenike a ne samo vernike Crkve, tada moramo da počnemo sa grupom od koje je najlakše napraviti učenike – sa novim vernicima.

Sa ovakvim shvatanjem učenja bilo bi čudno da neko izađe pred propovedaonicu, prizna Hrista i istog dana bude kršten. Učenje zahteva vreme sazrevanja. Neko može da doživi nagli duhovni rast, ali učenje zahteva prihvatanje osnove biblijske nauke kao pripreme za krštenje. Adventistička metodologija evanđeoskog rada mora da omogući ljudima dovoljno vremena za razvijanje zajedništva koje je potrebno da bi postali Isusovi učenici.

Ovde ne mislimo na neko određeno vreme. Neki smatraju da prijatelji treba da čekaju na krštenje dve godine. U Svetom pismu nema vremenskog ograničenja i mi ga ne smemo određivati. Svi biblijski podaci ukazuju na to da je vreme odluke za krštenje bilo relativno kratko. Nije isticano vreme, već potpuna predaja života Hristu kao gospodaru. Čim ljudi pokažu spremnost da Hristos zagospodari njihovim životom, treba ih krstiti.

Adventističko shvatanje evanđeoskog rada kao procesa postajanja učenika najbolje je prikazala Elen Vajt kad je izložila »povelju« adventističke metodologije evanđeoskog rada u stvaranju učenika:

»Svetu danas treba ono što mu je trebalo i pre devetnaest vekova – Hristova objava. Treba izvršiti veliko delo reforme, a samo se Hristovom milošću može završiti delo telesne, umne i duhovne obnove.

Samo će Hristov način rada omogućiti pravi uspeh u kontaktu sa ljudima. Spasitelj je stupao u dodir sa ljudima kao Onaj kome je na srcu bilo njihovo dobro. On im je pokazao svoje saosećanje, služio im u njihovim potrebama i zadobio njihovo poverenje. Zatim ih je pozvao: 'Hajdete za mnom.'

Približimo se ljudima ličnim naporima. Kada bi se manje vremena posvetilo ukoravanju, i kada bi se više vremena upotrebilo u ličnoj službi, videli bi se bolji rezultati. Siromašnima treba pomoći, treba negovati bolesnike, tešiti one koji su opterećeni brigama ili gubitkom člana svoje porodice, poučavati neuke i neiskusne. Treba plakati sa onima koji plaču, radovati se sa onima koji se raduju. Praćen silom uveravanja, silom molitve, silom Božje ljubavi, ovaj rad neće i ne može biti besplodan.«

Elen Vajt ovde iznosi metodologiju koja je godinama bila temelj adventističkog evanđeoskog rada. Dok propoveda vest o obnovi u poslednje vreme, Crkva ne sme da zanemari služenje fizičkim potre-

bama ljudi. Ovo nije socijalno jevanđelje već Jevanđelje koje dovodi do zadovoljavanja potreba nevernika da bismo stekli njihovo poverenje i zaslužili pravo da im objavimo Jevanđelje.

50. Subota, 10. decembar 2011.

Važnost kontakta sa ljudima

»A Isus ne dade mu, već mu reče: Idi kući svojoj k svojim i kaži im šta ti Gospod učini, i kako te pomilova.« (Marko 5:19)

Da bismo mogli da ostvarimo zadatak Božje Crkve u službu mora da se uključi većina vernika. Naš evanđeoski nalog oslanja se na vernike koji su tokom sedmice na poslu spremni da sa ljubavlju propovedaju Hrista. Zato je silno potrebno da u Crkvu dovedemo ljude koji će biti pravi učenici i da ih odmah poučavamo da vrše evangelizaciju prema Hristovoj metodi kako ju je iznela Elen Vajt.

Jevanđelje ne može da se iznosi bez kontakta sa ljudima. Zbog toga Crkva mora više da naglašava zadovoljavanje potreba ljudi oko nas. Kao adventisti pokušali smo to da ostvarimo, ali izgleda da smo tako stvorili samo više »zdravih grešnika«. Mnogo puta smo zadobili poverenje ljudi, ali smo u okviru ove pouzdane veze propustili da im objavimo Jevanđelje. Bojimo se (pogrešno) da ćemo naneti štetu vezi ako budemo govorili o Hristu. Zbog toga nismo žnjeli od našeg evanđeoskog rada zadovoljavanja potreba. Jedna od velikih potreba je da poučimo naše vernike kako da objave Hrista u okviru prijateljskih odnosa.

Prečesto ljudi pristupaju Crkvi, uzbuđeni velikim novim istinama koje su saznali, i odmah se »rešavaju« prijatelja i rodbine. Zbog toga mnoge od njih »isključe« pa su za obnovu dobrih odnosa potrebne godine. Zato je od najveće važnosti da nove ljude odmah upoznamo sa delotvornim metodama propovedanja Jevanđelja među prijateljima i rodbinom. Ovo treba da radimo mnogo puta čak i pre kraja

evangelizacije, a sigurno već u prvom mesecu kad se osoba pridruži Crkvi. Ljudi koji se pridruže Crkvi treba da znaju kako da objave Hrista svojim prijateljima.

51. Subota, 17. decembar 2011.

Služba usmerena potrebama

»A On im reče: Podajte im vi neka jedu.« (Luka 9:13)

Ponekad razdvajamo evanđeoski rad zadovoljavanja potreba od objavljivanja Jevanđelja. Umesto toga treba da koristimo jedno da bismo hranili drugo. Kad zadovoljimo potrebe ljudi, tada možemo da im objavimo Jevanđelje i da ih ohrabrimo da postanu učenici. Moramo imati na umu da oni koji još ne poznaju Isusa Hrista ne mogu da postanu učenici. Zbog toga one, kojima smo zadovoljili potrebe, moramo upoznati sa Isusom, a ne sa elementima vezanim uz učenje.

Međutim, nemoguće je ohrabriti ljude da postanu učenici ako ne iskoristimo njihovo poverenje koje smo stekli zahvaljujući zadovoljavanju njihovih potreba. Zadovoljavanje potreba a zanemarivanje prilike da im govorimo o Isusu, bila bi kobna greška u našoj metodologiji zadovoljavanja potreba. Ako ih ne upoznamo sa Hristom preko zadovoljavanja potreba, mi smo jednostavno prešli na socijalno jevanđelje. Osnovni društveni problemi ne mogu da se reše imitiranjem organizacija za pružanje pomoći, već upoznavanjem ljudi sa pravim odgovorom na društvene probleme – sa Isusom Hristom. Džordž Hanter kaže:

»Verovatno je više ljudi oslobođeno lošeg položaja i mučenja zahvaljujući učenju nego sprovođenjem društvenih reformi.«

»Drugim rečima, Crkva je pozvana da bude produžetak utelovljenja svog Gospoda, da milostivo reaguje na potrebe onih koji pate.«

Društvo se ne menja jednostavnom izradom dobrog zakonodavstva. Ono se menja samo kada ljudi postaju pravi Isusovi učenici.

Kada slede Isusa, neizostavno dolazi do društvenih promena svake vrste. Crkva ne treba da se upliće u pokušaje rešavanja društvenih problema pomoću sociologije, zdravstva i drugih sredstava, već treba da ih iskoristi da ljude upozna sa konačnim rešenjem njihovih problema – sa Isusom Hristom.

Adventisti uz to moraju da paze da se njihov evanđeoski rad ne svede samo na zadovoljavanje ljudskih potreba. Mora doći vreme kada ćemo ljude pozvati da započnu proces u kome će postati učenici, inače smo neverni Velikom nalogu:

»To moramo imati na umu u vreme kada se 'zadatak Crkve' ponekad svodi samo na dijalog, na pomaganje u humanitarnim projektima ili na borbu za društvenu pravdu. Ne sumnjamo u ispravnost nijednog od ovih vrednih programa. Zaista ih smatramo potrebnima za pravo i istinsko delovanje Jevanđelja. Ali oni nisu zamena za propovedanje spasenja i za uvođenje u zajedništvo onih koji su doživeli spasenje.«

Elen Vajt kaže da onaj ko želi da ljude učini učenicima zadovoljavanjem njihovih potreba mora na njih da potroši više ličnog vremena nego što ga troši na propovedi. Za njega je mnogo važnije da izgradi čvrstu vezu sa ljudima nego da im bez te veze propoveda ili ih poučava biblijskim istinama.

Elen Vajt ne isključuje intelektualno objavljivanje istine, ali iznošenje Jevanđelja može biti uspešno samo kada postoji povezanost sa osobom koju pokušavamo učiniti učenicom. Zato ona kaže da rad neće biti bez ploda ako bude »praćen silom uveravanja, silom molitve i silom Božje ljubavi«. Ovo ukazuje na lični pristup u kome ljude volimo i prihvatamo, ali im iznosimo i istine koje treba da ih osvedoče da postanu Isusovi učenici.

Njena izjava, takođe, pokazuje da je topla molitva za neobraćene deo adventističke metodologije evanđeoskog rada. Bez molitve, ljudskim naporima ništa ne može da se postigne. A tako je lako da se oslonimo na velike ljudske metode koje smo smislili da bismo propovedali Jevanđelje i da pri tom zanemarimo bitno – silu Svetog Duha da osvedoči i obrati, a koja postaje dostupna zahvaljujući molitvama Božjeg naroda.

Izlaganje biblijskih istina i učenje

»Propovedaj reč, nastoj u dobro vreme i u nevreme, pokaraj, zapre-
ti, umoli sa svakim snošenjem i učenjem.« (2. Timotiju 4:2)

Izlaganje vesti spasenja i učenje moraju uvek ostati deo adventističke metodologije evanđeoskog rada. Ova vest, koju smo pozvani da objavimo sa ciljem da ljude učinimo učenicima Isusa Hrista, mora da sadrži sledeće elemente:

1. Spasenje samo milošću.
2. Prihvatanje Isusa za Spasitelja i Gospoda.
3. Sigurnost spasenja i konačne pobede zahvaljujući Hristovom delu suda u nebeskoj Svetinji.
4. Vest o potpunju obnovi – fizičkoj, umnoj i duhovnoj – koja se ostvaruje pozivom na čišćenje uma, veću o zdravom načinu života i istini o razvijanju prisne zajednice sa Isusom putem svetkovanja Subote.
5. Shvatanje proročke istine onako kako je prikazana u apokaliptičkim proročanstvima Danila i Otkrivenja, koja stvara potrebu za hitnim stvaranjem učenika koji se pripremaju za Hristov dolazak.

Ako ovih pet navedenih tačaka uporedimo sa Isusovim shvatanjem pojma *učenik* i kako je razrađen u vestima triju anđela, postaje jasno da je adventistička vest dobro smišljena da proizvede učenike kakve je Isus zamislio.

Međutim, velike istine ne treba iznositi samo kao »istine«, već čoveku treba pomoći da postane pravi Isusov učenik. Iznošenje »istine« bez učenja mnogo puta završava kao legalizam. Neka nas Bog sačuva od toga!

Imajući u vidu upravo ovih pet glavnih elemenata, pozivajmo ljude da se krste i postanu vernici Hrišćanske adventističke crkve. Prihvatanjem ovih tačaka, ljudi jasno pokazuju da iskreno žele da

postanu učenici – da Isusa priznaju Gospodarom svog života i žele da se odreknu svega da bi Ga sledili.

Od ljudi tražimo da svetkuju Subotu zato što time pokazuju da su spremni da dopuste Isusu da gospodari njihovim vremenom. Tražimo od njih da pobeđe osnovne ljudske zavisnosti kao što su droge, alkohol i duvan, čime pokazuju da su spremni da dopuste Hristu da gospodari njihovim telom. Tražimo da paze šta čitaju, šta gledaju na televiziji i drugde, čime pokazuju da su spremni da dopuste Hristu da gospodari njihovim umom. Pozivajmo ih da se uključe u služenje drugima jer time pokazuju da su spremni da dopuste Hristu da gospodari njihovom službom. Sve naše doktrine moramo da povežemo sa činjenicom da je Hristos Gospodar našeg života. Bez te povezanosti one nemaju smisla.

Da bismo ljude uverili kako Hristos treba da gospodari svakim delom njihovog života, nije dovoljno da im samo ukratko prikažemo Jevanđelje, već je potrebno da ih upoznamo i sa osnovnom biblijskom naukom. Naši tradicionalni nizovi propovedi na evangelizacijama dobro obavljaju ovu funkciju tako što se na njima ljudi, koji su već stvorili osnovnu zajednicu sa Isusom, poučavaju da budu učenici. Naše javne evangelizacije više služe da ljude učine učenicima nego da ih samo dovedu Hristu. Na ovim sastancima ne zanemarujemo da pozovemo ljude Hristu, ali nastojmo da ih više poučavamo kao učenike. Ovakav pristup, koji obuhvata inicijalni poziv Hristu i pouku o osnovama učenja, u skladu je sa biblijskim shvatanjem *učenika*.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za misionstvo pri Glavnom odboru
Odgovara: Laslo Galus
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu